ERIC de Noorman

door

HANS G. KRESSE.

De valse Koning

de VALSE KONING

DOOR HANS G. KRESSE

Een Avontuur van

ERIC de Noorman

50,-

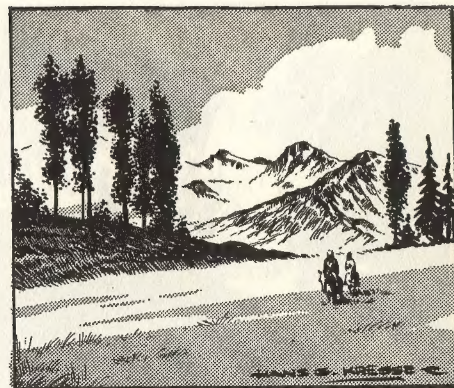

Na vele moeilijkheden overwonnen te hebben, zijn Eric, Winonah en Pum-Pum, eindelijk op weg naar Noorwegen.
Niet bij benadering weten de ondernemende reizigers, waar zij zich precies bevinden en hoelang hun tocht naar Erics vaderland wel kan duren, doch hierdoor niet in het minst verontrust, blijven zij vol zelfvertrouwen in noordelijke richting verder trekken. Allengs voert hun weg de bergen in: de omgeving is woest en onherbergzaam en geen sterveling is in deze streken te ontdekken. Steeds hoger gaat het; en dan vanaf een rotshelling zien zij, na een wekenlange tocht, de besneeuwde Alpen liggen. Met een frons bestudeert Eric het landschap, pogend een weg te vinden om de sneeuwvlakte te kunnen vermijden, doch overal vertoont zich hetzelfde beeld . . .

„Nou," zegt Eric, als hij de situatie in ogenschouw genomen heeft, „als het moet dan moét het . . ." En zijn paard aansporend, rijdt hij, gevolgd door Winonah, de helling af op de sneeuwvlakte aan. Zoveel mogelijk de laagste plaatsen uitzoekend, stuurt Eric de zwoegende paarden door het verlaten doodstille gebied . . . Overal waar hij kijkt, is sneeuw, sneeuw, sneeuw, tot zijn ogen er van steken. Winonah, gewend als zij is aan een warm klimaat, huivert . . . en ook de arme dwerg zit te rillen . . .
Steeds verder drijven zij de paarden de besneeuwde bergen in . . . En steeds hopelozer en dieper, schijnt het, geraken zij in dit labyrint van sneeuw en ijs verzeild . . .

Week na week worstelt het kleine ploegje voort door de verlatenheid van het landschap. Geen mens, geen dier is in de omtrek te bespeuren. Winonah, die evenals Pum-Pum steeds meer last krijgt van de hier heersende koude, welke nog verergerd wordt door een snijdende wind, zit bleek en stil op haar moede paard. Haar ogen vallen dicht van moeheid en pijn. Het knorren van haar maag herinnert er haar op nadrukkelijke wijze aan, dat hun laatste maal bestaan heeft uit een paar magere hazen, twee dagen geleden. Verbeten en zwijgend ploeteren zij voort. Er gaan dagen voorbij.
Dan, schijnt het als komt er een einde aan hun bange tocht. In de wazige verte doemt het felle bruin van dennestammen op. Met hun laatste restje uithoudingsvermogen zetten zij de dodelijk vermoeide rijdieren nog één keer aan en na enkele dagen zien zij voor het eerst sinds vele weken weer het groen van een bergweide.
Zij hebben geen fut meer om zich hierover te verheugen. Zwijgend en verdoofd door het gieren van de scherpe wind, glijden zij van hun paard, en vallen reeds na enkele ogenblikken in een zware slaap. Hoe lang zij op die plek gelegen hebben weet Eric niet. Wanneer hij zijn ogen weer opslaat . . . staat de zon hoog aan de hemel. Naast hem zit Winonah, die hem nu met een glimlach toeknikt, en Pum-Pum toont trots het gevolg van zijn jagerskunnen: een paar vette hazen. Argwanend neemt Eric intussen de omgeving op. In een dergelijk liefelijke en vruchtbare vallei is de aanwezigheid van mensen niet uitgesloten.

Erics vermoedens blijken evenwel ongegrond. Geen spoor van mensen is te ontdekken en ongestoord kunnen de reizigers hun tocht voortzetten. De weken rijgen zich aaneen tot maanden en ten laatste, hebben zij de bergen voorgoed achter zich gelaten. Nu meent Eric ook hier en daar sporen van menselijke bewoners te ontdekken, doch daar hij een ontmoeting liever wil vermijden, om zijn reis niet nodeloos te verlengen, kiest hij met grote zorg zijn weg . . .

En dan komt het moment, dat Eric beseft, dat hun lange, uitputtende reis het einde begint te naderen . . . Aan de horizon strekt zich als een blauw lint, de zee uit . . . terwijl kleine, witte, kringelende stipjes in de lucht daar de aanwezigheid van meeuwen verraden.

„De zee! Winonah!" roept Eric verheugd. „Onze tocht is ten einde!"

Winonah deelt zijn vreugde, doch zij beseft, beter dan haar onstuimige echtgenoot, dat het doel nog niet bereikt is . . . Na de helling afgedaald te zijn, stuurt Eric zijn rijdier in galop het zwijgende bos in . . . Eric is opgewekt bij het vooruitzicht nu toch eindelijk werkelijk spoedig thuis te zullen zijn . . .

Vrolijk pratend rijden zij door het naaldwoud, doch dan slaakt Pum-Pum een gilletje . . . En wanneer Eric opkijkt, trekt hij verschrikt de teugel strak . . . Daar op een kleine open plek in het bos staat de nog rokende ruïne van een woning . . . Eerst meent Eric met een ongeluk te doen te hebben, doch spoedig verandert hij van mening. In het gras liggen de stille vormen van mensen verspreid . . .

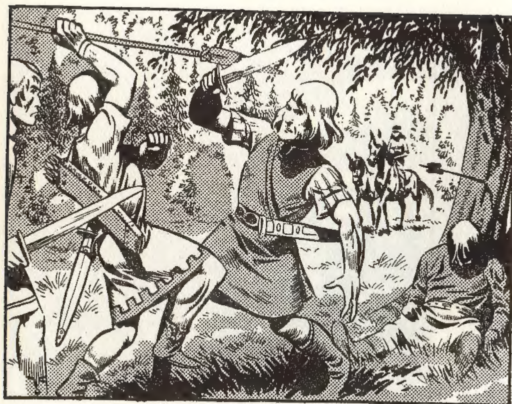

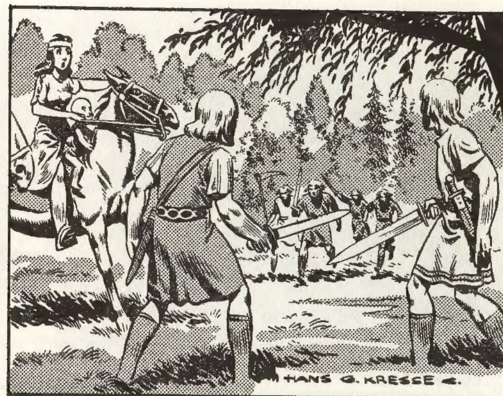

„Een overval," fluistert Eric. „En nog niet zo heel lang geleden gebeurd, want de boel rookt nog."
Spiedend kijkt hij in het woud, doch alles ligt verlaten en geen geluid verstoort de doodsrust op deze plaats. Snel laat de Noorman zich van zijn ros glijden. Misschien kan hij nog helpen ... En ja! Zwak meent hij nu een stem te horen ... Met vlugge passen snelt onze held, het zwaard in de hand, naar de plaats waar een man in krampachtige houding tegen een boom geleund ligt ... „Water ... water ...," steunt de ongelukkige.
Tot zijn spijt kan Eric deze wens niet vervullen, daar zij geen water meevoeren en nergens in de omgeving een beekje of riviertje te bespeuren is.
Voorzichtig tilt Eric de man een weinig recht en hij ziet, dat de droge lippen moeizaam proberen iets te zeggen ...

„E-Eric de ... Noorman ..." fluistert de ongelukkige moeilijk, „... het zal ... je ... ver ... gaan ... naa ..."
Plots valt het hoofd van de man op Erics borst ... Met wijdopengesperde ogen heeft Eric naar de griezelige woorden geluisterd ... „Eric de Noorman? Eric de Noorman? Wie kent mij hier? Is deze man helderziende?" denkt Eric wanneer hij het levenloze lichaam terug laat glijden. Wantrouwend poogt Eric dit raadsel op te lossen ... 's Mans gezicht is hem totaal onbekend. Hij is nooit eerder in deze streken geweest ... En toch ...
Op dat moment snerpt een waarschuwende gil van Winonah door het bos. Verschrikt richt Eric zich op en op dat moment flitst iets rakelings langs zijn gezicht om met een doffe klap in de boom te blijven steken ...

Snel springt Eric overeind en trekt zonder bedenken zijn zwaard . . . Degene die deze pijl op hem afschoot, heeft niets goeds met hem voor. Nauwelijks heeft hij zich echter opgericht, of een tweetal mannen stormt onder het uitstoten van woedende kreten op hem af . . . Net bijtijds weet Eric de stoot van de speer, die de een hem poogt toe te dienen, af te wenden en dan breekt op deze plek des doods een verwoed gevecht los.

„Dit zijn zeker de mannen, die aansprakelijk zijn voor deze wrede moordpartij," flitst het Eric door het hoofd en daarom probeert hij zijn tegenstanders onschadelijk te maken, zonder hen daarbij te doden. Dit is echter geen gemakkelijke taak, te meer, daar zijn twee tegenstanders vechten met een ijver een beter doel waardig, zodat de Noorman alle moeite heeft zich hen van het lijf te houden . . . Winonah, die met de paarden is komen toesnellen verbijt zich over haar machteloosheid en als blikken hadden kunnen doden, was de strijd reeds lang in een overwinning voor Eric geëindigd. Gespannen kijkt zij toe . . . doch dan meent zij een beweging waar te nemen tussen de stammen rechts van haar en opkijkend slaakt zij een verschrikkelijke gil . . .

Gewaarschuwd kijken Eric zowel als zijn beide tegenstanders op en daar zien zij vier of vijf kerels luid schreeuwend op hen toestormen . . .

De toestand ziet er voor Eric bij de komst van het aantal krijgslustige kerels niet rooskleurig uit. Zijn tegenstanders laten door verheugde kreten blijken, dat de nieuwaangekomenen voor hen versterking betekenen en zij vallen met verdubbelde ijver aan.
Doch Eric wacht daar niet op. Snel springt hij achteruit, en slingert zich in het zadel. Een flinke por in de zijde en een krachtig aanhalen der teugels doen het dier steigeren. De mannen wijken verschrikt terug voor de gevaarlijke hoeven, en gelijktijdig springen de paarden vooruit. De bende krijst van woede, en enkelen jagen de vluchtenden een paar pijlen na, welke echter hun doel missen... Vol woedende teleurstelling zien de aanvallers hun slachtoffers in snelle galop tussen de stammen verdwijnen...
Wanneer Eric meent veilig te zijn voor de bende, laat hij de paarden in draf overgaan... Meer nog dan voorheen is hij op zijn hoede. Dit voorval heeft hem geleerd dat een ontmoeting met mensen niet gewenst is... Klaarblijkelijk wordt het land geterroriseerd door een bende rovers, waarvan zij net een gedeelte ontmoet hebben. Op hun hoede vervolgen zij hun tocht. De avond valt en vanaf een heuvelrug hebben zij een wijde blik op de omtrek... Zij beseffen echter niet, dat zij voor spiedende ogen duidelijk zichtbaar zijn.

Door het gevecht met de roversbende heeft Eric geen tijd gehad met Winonah over de vreemde woorden van de stervende te spreken, doch nu, voortrijdend door de stille avond, vertelt hij haar wat de man zei. Zwijgend luistert het meisje toe en ook zij kan de laatste woorden van de man niet verklaren. Zo rijden zij ieder in eigen gedachten verdiept voort.

De nacht valt in en dit is Eric niet onwelgevallig. Immers, de duisternis biedt een zekere beschutting tegen mogelijke rovers...

Stil stappen de paarden voort door de wazige nacht, wanneer plotseling weer een bewijs van de activiteit der roversbende opdoemt: een zwartgeblakerde ruïne staat spookachtig op een klein veld... Snel passeren de reizigers deze plek des onheils. En wanneer plots een uil zijn sinistere roep laat horen, kan Winonah een rilling niet onderdrukken.

„Wij schijnen ons temidden van een bloeddorstig stelletje rovers te bevinden," fluistert Eric. „Oppassen is de boodschap!"

Omzichtig vervolgen zij hun weg, tot Eric eensklaps een schittering als van een zwaard tussen de stammen der bomen bemerkt. „Een overval!" schiet het door zijn hoofd en snel grijpt hij zijn zwaard. Doch dan ziet Eric eensklaps wat de schittering veroorzaakte: het is de wapenrusting van een man, die daar roerloos tussen de stammen ligt...

Eric geeft Winonah de teugels van zijn paard. Dan laat hij zich snel uit het zadel glijden en sluipt omzichtig naderbij, 't zwaard gereed. „Slaapt de man . . . of . . . houdt hij zich zo . . . Is het een krijgslist?" Onze held staat stil en luistert . . . Niets dan de gewone geluiden van de nacht verstoren de rust: het ritselen der takken in de wind; de roep van een verre vogel; het piepen van een verschrikt knaagdiertje tussen de struiken . . .
Snel gaat Eric op de stille figuur toe . . . en eensklaps stokt hem de adem in de keel . . . Het is er één van zijn volk: een Viking!
Een kort onderzoek vertelt Eric dat de ongelukkige reeds enkele dagen dood moet zijn. Geheel in de war door deze ontdekking keert Eric bij Winonah terug, die inmiddels ook afgestegen is en in de schaduw van de bomen op hem wacht . . .
„Het is hier een en al mysterie," stamelt Eric. En dan vertelt hij Winonah van zijn vondst.

„Kan het zijn, dat jouw volk voor deze verwoestingen en moordpartijen aansprakelijk is?" oppert het meisje ten laatste.
„Onmogelijk!" wijst Eric deze veronderstelling van de hand. „Koning Wogram, mijn vader, zou dergelijke praktijken ten stelligste afkeuren, daar ben ik van overtuigd. Wij Noormannen zijn avontuurlijk; zeker, wij zoeken vreemde landen, doch niet om te moorden en te plunderen."
Een oplossing voor het raadsel weet onze held niet te geven. Hij poogt de uitlating van de stervende, die op zo'n mysterieuze wijze zijn naam wist, in verband te brengen met de aanwezigheid van deze verongelukte Viking, doch alles is zo onlogisch . . .
Verstoord en uit het evenwicht geraakt door de vreemde gebeurtenissen zet het drietal hun reis voort . . . En dan . . . op een open plek stuiten zij eensklaps op een huisje, waar door het kleine venster een lokkend schijnsel naar buiten straalt . . .

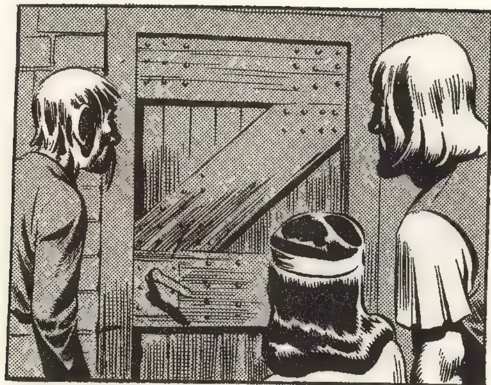
Voorzichtig naderen zij de eenzame woning. Op veilige afstand stijgen zij af en de paarden bij de teugel nemend, sluipen zij dichterbij. Dan gaat Eric alleen verder en kijkt door het kleine venster . . .
Aan een ruwe tafel zit een man met het hoofd in z'n handen. Verdere bewoners schijnt het huis niet te bevatten en Eric wenkt zijn metgezellen, ten teken dat alles veilig is. Onze Noorman klopt enkele malen op de deur en na een stilte roept een schorre stem: „Wie daar?" „Goed volk," antwoordt Winonah snel. „Hier is een vrouw die om onderdak smeekt . . ." Eric grinnikt geluidloos om haar slimheid. „Een vrouw?!" roept de stem van de oude . . . Even later knerst de deur open en de oude man verschijnt met een lantaarn, die hij zoekend opheft . . . Op het zien van Eric deinst hij verschrikt terug, doch onze held zegt vriendelijk: „Wees niet bang, goede man. Laat ons binnen. Wij hebben een lange reis achter de rug."
Argwanend bekijkt de oude man de kleding van Eric, waarna hij een onderzoekende blik op Winonah werpt. „Hm," knort hij. „Gij zijt zeker vreemd hier. Deze kleren zag ik nooit eerder . . . Kom binnen."
Het drietal treedt de kamer binnen en de man zet hun een maal voor. Zwijgend eten ze terwijl de oude man hen niet begrijpend opneemt. Dan zegt de gastheer: „Wat zoekt gij hier, lieden? Volg mijn raad op en verdwijn snel. Het is hier niet pluis!"
Dan vertelt Eric hun wederwaardigheden en de man knikt. „De mannen, die u aanvielen veronderstelden dat gij Vikingen waart. Zij zijn de bewoners van dit land en in het geheel geen rovers. De Noormannen hebben aan dit alles schuld. Die komen als een dief in de nacht, verwoesten de dorpen, doden het vee en de mannen en stelen de vrouwen. In wijde omtrek zijn alle vrouwen geroofd." Nu begrijpt Eric de aanwezigheid van de dode Noorman. „Tja," verzucht de oude. „Mijn vrouw is ook geroofd . . . Nu leven de overgebleven mannen in de bossen. Sedert de dood van koning Wogram is alles zo geworden . . ."

„Wat zegt gij daar?!" stamelt Eric opspringend . . . „Koning Wogram zou dood zijn . . .?" Verbijsterd staart hij naar de oude, die bij deze uitbarsting verschrikt achteruitschuift . . .
„Ja . . . ik kan het niet helpen heer. Het is erg genoeg," stamelt hij schor. „Maar . . . kent gij koning Wogram?" vervolgt hij dan, na even nagedacht te hebben.
„Of ik hem ken . . .?" zegt Eric wanhopig. – „Het was . . ." Plots zwijgt hij. Het is beter zijn identiteit verborgen te houden, daar de Vikingen tegenwoordig niet erg geliefd schijnen te zijn „,Of ik hem ken?" herhaalt hij, met moeite zijn smart verbergend, dan wat kalmer. „Jazeker, het was . . . het was . . . mijn grootste vriend."
„Ach zo," zegt de oude nadenkend.
„Maar verder, man. Wie regeert er nu?" wil Eric weten.
„Wie anders zou thans regeren dan die vervloekte zoon van hem?" antwoordt de gastheer. „Die Eric de Noorman of hoe hij heten mag! Zo goed als koning Wogram was, zo slecht is zijn zoon!" snuift de oude man. „Hij is het die de Vikingen doet roven en plunderen."
„Zijn . . . zoon?!" fluistert Eric. En langzaam gaat hem een licht op . . . Nu begrijpt hij wat de stervende bedoelde toen hij zijn naam uitsprak. Doch Eric begrijpt tevens, dat het nu helemaal zaak is zijn persoonlijkheid te verbergen. Zo heeft de doodstijding van zijn vader hem aangegrepen, dat niemand bemerkt hoe een gezicht langzaam, voorzichtig door het raam gluurt en alles goed in zich opneemt.

Even stilletjes als het gezicht verschenen is, zo verdwijnt het ook weer. Driemaal klinkt de roep van een uil door de nachtlucht, doch de vier personen in het huisje horen het niet... Eric is door de mededelingen van de oude man totaal overstuur en heeft alle moeite dit niet aan zijn gastheer te laten merken.
Plots doet een harde bons op de deur hen verschrikt opkijken... De oude man schuifelt argwanend naar de deur en kijkt of deze gegrendeld is... Er hangt een beklemmend zwijgen in het vertrek, wanneer een ruwe stem roept: „Open de deur, oude! Kent gij Leif van de „Lichtenhoeve" niet meer?"
„Oh, he! Ik kom al!" krast de oude man en vlug ontgrendelt hij de deur.

Nauwelijks is de deur half open, of een aantal mannen treedt met de wapens in de vuist de kamer binnen. En degeen die Leif schijnt te zijn, gromt tegen de oude man: „Ben jij een verrader, Norg?" Verschrikt kruipt de oude in een hoek en zegt: „Hoe zou ik..."
„Wie is dit dan?" schreeuwt Leif, wijzend op Eric. „Hem zoeken we! Hij was in gevecht met mijn mannen bij de hoeve van de arme Olaf. Olaf lag stervende bij een boom en deze kerel knielde over hem heen. Zonder twijfel heeft hij de arme Olaf vermoord..."
Woedend springt Eric overeind en grijpt naar zijn zwaard... Doch dan gilt Leif met overslaande stem: „Grijpt hem!... Doodt hem! Hij bewijst zijn schuld door zijn zwaard te grijpen!"

Het ziet er benauwd voor Eric uit . . . Pum-Pum is haastig onder de tafel gedoken en zit met rollende ogen het verloop der dingen af te wachten . . .
Op het moment dat Leif op Eric toe wil springen, treedt de oude man trillend als een riet, maar resoluut tussenbeiden. „Houdt op, mannen," kraakt zijn stem. „Wat spreek je voor onzin! Zie je niet dat mijn gast een vrouw bij zich heeft?"
„Gestolen!" wordt er geroepen.
De oude man zegt dapper: „Kijkt haar aan! Het is ons type niet. Zag je ooit zo iemand onder ons?"
„Ga weg!" gromt Leif, nadat hij vruchteloos gepoogd heeft de argumenten van de oude man te verwerken. „Allemaal larie! . . ." En hij wil de zwakke oude opzij duwen . . .
Doch op dat moment gebeurt er iets dat waarschijnlijk Erics leven redt. Een man komt hard aanlopen over de bosweide en stormt de kamer binnen. „Te wapen! Vlucht!" schreeuwt hij. „De Vikingen komen!"
Over de maanovergoten zee, nadert spookachtig een aantal ranke scheepjes . . . Zwaarden glinsteren in het fletse licht en zwak voert de wind een wild strijdlied mee.
De Vikingen komen!

Een grote verwarring maakt zich van de aanwezigen meester, wanneer zij dit onheilspellende bericht horen. Op slag zijn de mannen vergeten wat ze in de hut van de oude kwamen doen. Met angstige gezichten verlaten reeds enkelen de hut, om zich vèr in het woud te verstoppen voor de gevreesde Vikingen ... Met gemengde gevoelens ziet Eric dit alles aan, maar een gesmoorde kreet van Leif waarschuwt hem dat het gevaar nog niet geweken is ... „Hier staat er een, die we gemakkelijk baas kunnen, *die spion!*" schreeuwt de kerel en zijn zwaard opheffend, springt hij op Eric toe ... Behendig pareert de Noorman de slag; het staal beukt op elkaar en enkele minuten is niets dan het wapengekletter in de hut te horen.

„Bezin je, man," schreeuwt degeen die de komst der Vikingen meldde. „Je verspeelt kostbare tijd!" Doch Leif luistert niet; de dikkop is niet voor rede vatbaar, nu zijn woede goed oplaait ... Eric wil geen bloed vergieten daar hij een plannetje in zijn hoofd heeft ... en na een korte schermutseling, stoot hij het zwaard uit de hand van zijn tegenstander ... Leif slaakt een angstige gil en enkele van de vluchtende mannen keren haastig naar de hut terug om zonodig hun aanvoerder bij te staan ... Doch dit is niet nodig. Eric koestert geen haat jegens deze mensen en hij volstaat er mee, zijn tegenstander met zijn zwaard onder controle te houden, waarbij hij echter niet nalaat de overige mannen goed in het oog te houden.

„Luister, domoor," zegt Eric dan. „Ik ben je vijand niet. Integendeel! Ik wil je alleen helpen deze aanval van de Vikingen af te slaan. Roep je mannen terug! Wij hebben geen minuut te verliezen!"
Langzaam dringt het tot Leif door dat deze vreemde man hun vijand *niet* schijnt te zijn . . .
„Waarom zijn jullie zo doodsbenauwd voor een handjevol Noormannen?" schampert Eric, als het merendeel der mannen schuchter is teruggekeerd . . . „Zijn het supermensen? Zijn ze zo onoverwinnelijk, dat jullie bij voorbaat reeds de strijd mijden? Kom nu! Ik wil jullie helpen als jullie *mannen* zijn in plaats van poetslappen! en als ik op jullie rekenen kan, garandeer ik jullie dat die Noormannen geen tien meter op het strand komen . . . Nou? Proberen?"
Even is het stil, maar dan klinkt aarzelend een instemmend „ja" . . .
„Wel, érg enthousiast zijn jullie niet," stelt Eric vast. „Maar luister nu: Bezitten jullie paarden?" En op een bevestigend antwoord gaat hij snel voort: „Prachtig! Trommel allen die paardrijden kunnen op! *Zo snel mogelijk!* Slechts snelheid kan ons redden!"
Wanneer twee mannen haastig de hut verlaten om deze order uit te voeren, vervolgt Eric, zich meer in het bijzonder tot Leif wendende: „Hier is mijn plan" — met een stuk houtskool lijnen trekkend —: „Kijk! Hier landen de Vikingen; de ruiters stellen zich, onder mijn aanvoering, in het bos, oostelijk van de landingsplaats op. Jij Leif, zoekt de besten — zoveel mogelijk boogschutters — uit en verbergt je achter de duinen tegenover de landingsplaats. Wanneer de Vikingen geland zijn, laat je de boogschutters hun werk doen. Houd hun aandacht vast; geef ze de indruk dat de gehele bevolking zich dáár geconcentreerd heeft . . . Als alle Vikingers op het strand zijn, drijven de ruiters een wig tussen hen en de zee en zij zitten in de val . . ."
Een instemmend gebrom is het antwoord van de mannen. Het plan is goed, doch de tijd dringt en nog geen spoor van de ruiterij . . .

In angstige spanning verstrijken de minuten in de hut van de oude. Het wachten is nu op de ruiterij ... En een zucht van opluchting gaat op, wanneer een allengs aanzwellend hoefgedreun zich doet horen ...
Vlug treden Eric, Winonah en de anderen naar buiten, waar een heldere streep aan de horizon de naderende dag aankondigt. En iedereen weet, dat de Vikingen altijd bij zonsopgang aanvallen ...
Een man, die een zwart paard aan de teugel leidt, treedt op Eric toe: „Hier zijn vijftig man en een paard voor u," zegt hij. „Wij zijn gereed om de vijand het hoofd te bieden."
Met een goedkeurende hoofdknik slingert Eric zich in het zadel. Winonah en Pum-Pum zullen tot de strijd ten einde is in de hut van de oude blijven. Na een bemoedigend knikje tot zijn vrouw wordt het plan van actie nog eens in het kort herhaald; dan verdwijnt de ruiterij als een spookachtige slang in het duistere woud ...
De uren verstrijken traag en de morgen breekt aan. Zwijgend en nerveus liggen de boogschutters in hun posities, terwijl hun ogen in spanning de horizon afturen. En dan ontwaart één hunner drie zeilen die plotseling van achter een landpunt vandaan komen ... Ook Eric, vanuit zijn verborgen positie, heeft de zeilen opgemerkt en met een vastberaden gebaar gebiedt hij zijn ruiters op te stijgen. De strijd nadert snel ...

De Vikingen bestuderen de vóór hen liggende kust en het kleine gehucht dat het doel voor deze morgen is.
„De lafaards!" schampert de aanvoerder, een robuste, gebaarde kerel. „Als ze onze *naam* horen noemen, vluchten ze al als ratten!"
Hem ontgaat geheel en al de vreemde, onwaarschijnlijke stilte . . .
Zacht schuren de rompen van de scheepjes over het strand en nauwelijks zijn de drakkars tot stilstand gekomen of de eerste Viking, de aanvoerder Hatha zelf, springt over boord, weldra gevolgd door zijn strijders. Door het water rennen zij naar het strand en de verlaten hutten. „Steekt er de brand in!" schreeuwt Hatha. „Doodt ieder die zich vertoont, behalve de jonge vrouwen en meisjes!"
Onder luid gejuich stormen de Vikingen als een vernietigende lawine het strand over naar de huizen. Geen moment verwachten zij tegenstand te zullen ondervinden. Zij zijn immers onoverwinnelijk . . .!?
Plotseling suist iets door de lucht en de Viking naast Hatha zakt ontzield ter aarde. Een moment later boort zich een tweede pijl met een dreigende tik in het hout van Hatha's schild . . .
„Halt!!" brult Hatha. „Verzamelen en er op los! Het een of andere oude mannetje is krijgslustig geworden."
Een bulderend gelach gaat op. Maar het schijnt dat de onzichtbare tegenstander toch niet helemaal uit oude mannetjes bestaat, want de aanvoerder ziet een aantal van zijn beste krijgers in het zand bijten . . .
De Vikingen beginnen een stormloop op de hutten, maar halverwege blijven Hatha en zijn krijgers onthutst staan, want overal van achter de duinen rijzen boogschutters op, die een gemakkelijk doelwit hebben aan de dichte troep Vikingen . . . Hatha begrijpt dat slechts een lijf aan lijf gevecht aan deze onverwachte tegenstand een einde maken kan en nogmaals hervatten zij hun stormloop, vastbesloten deze weerstand te breken . . .

Vanuit hun schuilplaats wachten Eric en zijn ruiters op het juiste moment om in te grijpen. De spanning onder zijn mannen is groot. En ook Eric bijt zich op de lippen . . . Tot zover gaat alles volgens plan, doch van hem en zijn ruiterij hangt het welslagen af . . . Een iets te vroeg óf iets te laat ingrijpen kan alles bederven.
Eric ziet: langzaam naderen de Vikingen de duinen en de hutten . . . Een klein aantal van hen is, als gebruikelijke voorzorgsmaatregel, bij de boten gebleven en langzaam heft Eric het zwaard. Het moment van de charge is aangebroken . . . Vlug van draf in galop overgaande, stuurt Eric zijn ros onder de bomen vandaan het strand op. En als een levende muur volgt hem de ruiterschare . . .
De strijd tussen de hutten duurt onverminderd voort . . . Een aantal boogschutters is in handgemeen geraakt met de Noormannen en het ziet er niet rooskleurig voor de eerste uit, doch de overige boogschutters weten de afstand te bewaren en langzaamaan terugtrekkend, zenden zij salvo op salvo te midden van hun tegenstanders. Eensklaps treft een naderend gedreun hun oor. Enkele Vikingen kijken verwonderd op en met afgrijzen zien zij nu een troep ruiters in woeste vaart op zich af komen.
„Alarm!" buldert één der Vikingen. Het gevaar ziend, keert hij zich zonder bedenken om en vlucht naar de boten; weldra gevolgd door de hele horde: tegen een chargerende troep ruiters is geen weerstand mogelijk. Als zij de boten kunnen bereiken vóór de ruiters hen de pas afsnijden, zijn zij gered, maar anders . . .

Aan het hoofd van zijn mannen stormt Eric op zijn koolzwart ros in volle galop op de Vikingen in . . . Met z'n arm beduidt hij een gedeelte der ruiters een cordon te trekken rond de vechtenden, om ontsnapping onmogelijk te maken. Reeds valt de troep Noormannen uiteen in kleine groepjes vluchtenden. Een gedeelte der Noormannen heeft de boten reeds bereikt, ziet Eric tot zijn spijt . . .
Als een stormram breekt Eric met zijn ruiters de rijen der Noormannen binnen, hen dwingend tot een gevecht. In een oogwenk is het strand herschapen in een slagveld, waarop mensen en paarden in wilde wanorde dooreen schuiven.
De Noormannen zijn totaal hun positieven kwijt. Hatha schreeuwt en buldert, doch zonder succes. Zijn mannen, voor zover zij niet onder de voet gelopen worden, denken niet meer aan weerstand. Hun enige doel is nog te trachten heelhuids de schepen te bereiken. Zij zien zich omringd door de dood.
Een grote blonde kerel, onstuimiger dan alle anderen, is in het heetst van het gevecht; zijn mannen aanvurend en bevelen schreeuwend en voor menige Viking die in dat onverschrokken gelaat keek, was het tevens de laatste blik in deze wereld . . .
Toch is Eric niet tevreden: Zijn opzet is slechts gedeeltelijk gelukt; de ring rond de Vikingen kon niet geheel gesloten worden: een groot aantal mannen is erin geslaagd naar de drakkars te ontkomen en onder hen is de grote gebaarde kerel, waarin Eric de aanvoerder vermoedt.

Ziende dat een aantal Noormannen tracht in de boten te ontkomen, scheiden zich verscheidene ruiters af om te proberen dit te verhinderen. Ook boogschutters snellen naderbij en terwijl de Vikingen alles in het werk stellen, om hun scheepjes vlot te krijgen, vallen er verschillende door de pijlen en lansen van de overwinnaar. Tóch slagen zij erin twee scheepjes in zee te krijgen. Zijn mannen aan hun lot overlatend legt Hatha de zeilen naar de wind en langzaam glijden de drakkars zeewaarts.

De ruiters staan op het punt hun nerveuze paarden de zee in te drijven, wanneer de stem van Eric hen daarvan weerhoudt. „Komt mannen!" roept hij. „Bepaalt uw krachten tot de tegenstanders op het strand; deze kerels zijn ons ontsnapt, daar is niets aan te doen . . ." De mannen keren op hun schreden terug om de strijd die op het strand nog steeds voortwoedt, tot een einde te brengen.

Inmiddels staat Hatha op de achtersteven van zijn drakkar en staart met een somber gezicht naar het verdwijnende strand. Nog nooit is hem zo'n gevoelige nederlaag toegebracht en zijn gedachten gaan naar de geheimzinnige aanvoerder, die hiervan de schuld is . . .

„Onder die driemaal verdoemde honden was er één die mij bekend voorkwam . . ." zegt er één.

Langzaam knikt Hatha en peinzend antwoordt hij: „Ja . . . hun aanvoerder . . . en die lijkt als twee druppels water op onze koning: Eric de Noorman! Ik zal dit ten spoedigste melden. Het lijkt op zwarte magie . . ."

Zonder genade wordt de strijd door Eric en de kustbevolking tegen de Viking-aanvallers voortgezet en ten laatste smeekt een trillende stem vanuit de opeengedrongen troep Noormannen om overgave . . . De wapenen worden gestrekt en met gemengde gevoelens slaat Eric de troep gade. Voor het eerst na vele, vele jaren ziet hij zijn landgenoten weer; maar welk 'n weerzien is dit! Niet als toekomstig vorst staat hij hier tegenover zijn volk, maar als overwinnaar tegenover een bende meedogenloze moordenaars . . .
Langzaam laat hij zich van zijn paard glijden en treedt de Vikingen tegemoet, die hem met wijdopen ogen van verbazing en bijgelovige ontsteltenis aanstaren. „Wie . . . wie zijt gij heer?" stamelt een oude, vermoeide man.
Maar Eric zegt bars: „Zwijg! Niet gij, maar *ik* stel hier de vragen."

Na een korte pauze vervolgt hij: „Sinds wanneer zijn de Noormannen laffe sluipmoordenaars en dieven geworden? Wat of wie heeft jullie op dit armzalige pad gebracht? Is dit de geest die over Noorwegen hangt?"
Zwijgend heeft de oude Viking geluisterd en nu het woord voerend voor zijn kameraden fluistert hij beschaamd: „Wij moeten heer! Geloof mij. Ik ben een oud man en koning Wogram heb ik altijd trouw gediend. Maar zijn zoon Eric is een ondier! Hij stelt misdadigers aan als hoofdmannen en wij moeten gehoorzamen . . . Sedert de goede koning Wogram dood is, heerst er onrust. Er is weer oorlog met koning Langha uit 't oosten . . . Maar gij heer — vergeef mij als ik het zeg — gij zijt sprekend koning Eric. Het is net of ik hem voor mij zie . . . Wie zijt gij toch?"

Zonder te antwoorden keert Eric zich om en wenkt Leif. „Ik heb met de gevangenen gesproken," fluistert hij, wanneer zij zich buiten gehoorafstand bevinden. „Er schijnen enkele Vikingen onder te zijn die tegen hun zin hier zijn . . . Ik heb een voorstel: Luister!" En dan vraagt Eric — als wederdienst voor de hulp die hij de bevolking geboden heeft — de beschikking over een aantal betrouwbare Vikingen, waarmede hij in de drakkar de Oostzee wil oversteken, daar hij met „Eric de Noorman" nog een zaakje te vereffenen heeft.

Onze held biedt Leif aan mee te gaan naar Noorwegen doch deze schudt zijn hoofd en zit gedurende enkele ogenblikken diep na te denken. Zijn trage hersenen kunnen dit alles niet ontwarren en om verdere hersengymnastiek te voorkomen, stemt hij gewichtig toe.

Geholpen door de oude Viking zoekt Eric nu een aantal betrouwbare mannen uit, die hij in korte trekken vertelt waar het om gaat, zonder hen evenwel de ware toedracht en zijn identiteit te verraden. De Vikingen zijn wel wat achterdochtig, doch gaan na korte aarzeling ermee akkoord. Een ruiter wordt nu uitgezonden om Winonah en Pum-Pum op te halen, terwijl Eric zich inmiddels uit de oorlogsbuit een behoorlijke kleding kiest.

Wanneer Winonah en Pum-Pum, overgelukkig dat de strijd tot zo'n goed einde is gebracht, arriveren, wil Eric zijn vertrek niet langer meer uitstellen. Hartelijk neemt hij afscheid van de mannen en hij zegt geruststellend: „Weest niet bevreesd, mijn vrienden. Ik ga thans naar Noorwegen. Koning Eric, zal u niet langer het leven onaangenaam maken."

Dan klimt ons drietal aan boord van het schip, waar de zwijgende Vikingen hen reeds wachten en nagewuifd door de dankbare bevolking zet het scheepje koers naar Noorwegen . . .

Met de wind in de zeilen glijdt de drakkar door de schuimende golven. — In gedachten zit Eric op de achtersteven en kijkt naar zijn vrouw, die verwachtingsvol de horizon afzoekt naar het zo lang verbeide Noorwegen. — Peinzend laat Eric zijn blikken gaan over de Vikingen die hem vrijwillig gevolgd zijn. — Het is wel nodig dat hij hun de waarheid vertelt, maar hoe zij daarop reageren, is een grote vraag. — Eric wenkt enkele der oudere mannen en in voorzichtige bewoordingen deelt hij hun de stand van zaken mede.
Stomverbaasd staren de Vikingen onze held aan ... Het is duidelijk dat zij Eric niet geloven, maar toch ... die gelijkenis ... Om hen te overtuigen somt Eric enkele dingen op uit vroeger tijden, welke een buitenstaander nooit zou kunnen weten. En dan schijnt het als heeft hij het pleit gewonnen.
„Maar... maar dan zoudt gij onze koning zijn," stamelt één der mannen ... „En Eric de Noorman — degene die in Noorwegen is — is direct na de dood van Wogram teruggekeerd ... Hoe kan dát dan?"
„Heel eenvoudig!" zegt Eric. „Gij herinnert u dat ik naar Franconia ging met een aantal schepen om mijn bruid te halen ... Op één van die schepen bevond zich mijn neef Omon. Onze drakkar geraakte in een storm de vloot kwijt en sedertdien heb ik de halve wereld rondgezworen. Tot op dit moment ben ik nooit meer in Noorwegen geweest. Omon, denkend dat ik omgekomen was, heeft gewacht tot na mijn vaders dood en zich toen gepresenteerd als de „teruggekeerde" zoon, terwijl „Omon" zogenaamd op zee was verongelukt."
„Ik geloof het!" zegt de Viking opgewonden. „Ja, zo móét het zijn! En ik ben de eerste, om mijn koning te begroeten! ..."
Ondertussen brengt Hatha de valse Eric de Noorman de tijding van de mislukte rooftocht ... Onbewogen luistert de koning toe, maar wanneer hij hoort dat de aanvoerder der kustbevolking zijn sprekend evenbeeld is, komt een dodelijke dreiging op zijn gelaat ...

De wetenschap dat hij een dubbelganger heeft, vervult Omon met grote ongerustheid en angst. Het is mogelijk dat hier van toeval sprake is, zelfs kan het gezichtsbedrog geweest zijn, — iets dat Hatha hardnekkig ontkent — maar tóch houdt de valse koning er rekening mee dat de echte Eric teruggekeerd is. En dus moet hij maatregelen treffen . . . Op zijn roepen verschijnt een dienaar.
„Een oplichter heeft het op mijn troon en mijn leven voorzien. Hij lijkt als twee druppels water op mij wordt beweerd. Wij moeten er rekening mee houden dat deze bedrieger op onze kusten landt. Zendt daartoe spionnen uit in alle richtingen met de opdracht deze gevaarlijke kerel terstond te doden, wannéér en wáár hij zich ook vertoont."
Buigend verdwijnt de bediende om deze opdracht uit te doen voeren en met een satanisch lachje fluistert Omon: „Zo, lief neefje, u wacht een hartelijk ontvangst . . ."
Inmiddels heerst op Erics schip grote vreugde over de aanwezigheid van de ware koning van Noorwegen . . . Deze Vikingen, meest oudere mannen, dragen hun liefde voor de vader over op de zoon en Eric bemerkt spoedig dat deze mannen voor hem door het vuur zullen gaan.
Er wordt nu besloten met koning Langha contact op te nemen om met hulp van diens troepen de rechten op koning Wograms troon kracht bij te zetten . . . Het scheepje richt de steven meer oostelijk en op een morgen is de kustlijn in zicht.
Verscheidene malen heeft Eric al geïnformeerd naar de doodsoorzaak van zijn vader, doch geen der mannen is in staat hem daarop te antwoorden.
Tegen de middag vinden de Vikingen een kalme baai en hier besluiten zij aan land te gaan. Zij zijn zich helaas niet bewust dat hun komst reeds lang door scherpe, zoekende ogen is opgemerkt . . .

Met een kalme gang loopt de drakkar de baai binnen en de kiel blijft even later vóór het smalle strand in het zand steken. Als eerste springt Eric overboord. Aarzelend volgen hem Winonah, Pum-Pum en de trouwe Vikingen.

Onderzoekend neemt Eric de omgeving op. De stilte wordt slechts verstoord door het ruisen van de zee en de kreten der vogels. Een betere plek om onopgemerkt te landen hadden zij zich niet kunnen wensen.

Belangstellend informeert Eric hoe de Scandinavische lucht Winonah bevalt. „Bedenk," zei hij lachend, „je zult er van nu af aan in moeten leven." Zijn vrouw verzekert hem echter, dat ze verrukt is over de schoonheid van haar nieuwe vaderland, en dit vervult Eric met begrijpelijke trots.

Na een moeizame klimpartij over de gladde kustrotsen zien zij een rollend landschap voor zich liggen en Eric beslist: „We zullen ons in het bos verbergen! Hoe minder personen getuige zijn van onze aankomst, hoe beter. De Vikingen zijn in deze streken — dank zij mijn neef Omon — niet erg geliefd, naar ik vrees."

Terwijl Eric en zijn troepje in een stille baai aan land zijn gegaan, worden zij vanaf een hoogte bespied door twee ongure individuen . . . Stil en geduldig, beloert dit tweetal het kleine groepje, doch dan trekken zij zich in de schaduw van de rotsen terug, waar twee paarden staan.
„Wij zullen ze eens van nabij bekijken," fluistert een van de kerels. „In een van hen meen ik de dubbelganger van onze koning te ontdekken . . ." En behendig slingert hij zich op zijn paard, terwijl zijn metgezel dit voorbeeld volgt.
Inmiddels lopen Eric en zijn gezelschap over de rotsige bodem in de richting van het woud. Plotseling meent onze held hoefgetrappel te horen en luisterend staat hij stil . . . Zijn mannen hebben het ook gehoord en op een kluitje staan zij argwanend in het rond te kijken. Eensklaps komen van achter de rotsen twee mannen aangereden die, blijkbaar verrast door hun aanwezigheid de teugels inhouden en het gezelschap onderzoekend opnemen . . . Ten slotte blijft hun blik gevestigd op Eric en wanneer deze, gevolgd door de anderen, van de rotsblokken in het zachte gras springt, zegt een van hen: „Voorwaar, gij deed mij schrikken . . . Eén moment meende ik, Eric de Noorman voor mij te hebben; gij vertoont een ontstellende gelijkenis met hem, heer . . ." En langzaam zijn paard aanzettend roept hij Eric in het voorbijrijden toe: „Wees voorzichtig heer . . . Die gelijkenis kan u noodlottig worden . . ."

Door de vreemde ontmoeting met de twee mannen maakt zich een onbehaaglijke stemming van het gezelschap meester. Peinzend staart Eric de snel verdwijnende ruiters na. Een innerlijk gevoel zegt hem, voorzichtig te zijn . . . Hij herhaalt in gedachten nog eens de woorden van de ene ruiter . . . En dan bedenkt hij hoe vreemd het is, dat de ruiters wel een treffende *gelijkenis* tussen hem en Omon opmerkten, maar toch geen moment in de veronderstelling verkeerden, wérkelijk voor de gevreesde „Eric de Noorman" te staan . . . Bovendien, hoe konden deze twee kerels, ogenschijnlijk gewoon volk, weten hoe „Eric de Noorman", hun koning, eruit ziet? . . .

Zijn mannen, evenals Winonah en Pum-Pum, zijn ook verre van gerust. Allen voelen dat er iets onnatuurlijks was in de ontmoeting en zij besluiten op hun hoede te zijn. Op aanraden van onze Noorman leggen de Vikingen hun helmen en andere in het oog springende kentekenen af en dan vervolgen zij hun tocht naar het woud.

Hier komen Eric en zijn mannen overeen, dat de beste oplossing is met koning Langha in contact te treden, die veel door oorlogen met de machtige „Eric" te lijden heeft en er ongetwijfeld voor te vinden zal zijn, de verrader te verdrijven. Aan een paar houthakkers vragen zij de weg naar de burcht van Langha en bereidwillig wordt hen deze gewezen. Wanneer zij de aangeduide richting inslaan, stelt Eric met voldoening vast, dat geen der houthakkers iets vreemds of „bekends" aan Eric of zijn troep opgemerkt heeft . . .

Opgewekt vervolgen de mannen hun tocht door het woud. Geen van hen heeft er erg in hoe de takken van een bosje, waar zij zo juist langs liepen, opzij geschoven worden . . . Een donkere gestalte richt zich op, hij spant zijn boog, en mikt op Erics brede rug . . .

Vrolijk pratend stapt het gezelschap door het zomerse woud. Eric vormt met Winonah, Pum-Pum en een oude Viking de achterhoede. „Weet je," zegt Eric, „wanneer je zo in de natuur wandelt, is het moeilijk in te denken dat er zoiets bestaat als . . ."

Plotseling breekt hij zijn zin abrupt af en met een pijnlijk gezicht wankelt Eric . . . In zijn rug steekt een trillende, wrede pijl . . . Overstuur laat Winonah zich naast haar man op de knieën vallen . . . Op Winonah's hulpgeroep zijn meerdere Vikingen aan komen snellen, die nu in verschillende richtingen het bos binnendringen.

De oude Viking heeft niet de tijd genomen naar de getroffene om te kijken. Koelbloedig en met grote tegenwoordigheid van geest trekt hij zijn zwaard en snelt met lange, sluipende passen in de richting waaruit de pijl kwam. Hij ziet vóór zich een donkere schaduw tussen de stammen wegschieten en even later hoort hij het geluid van zich snel verwijderend hoefgetrappel. Hij begrijpt dat een achtervolging nutteloos is en keert snel naar zijn getroffen koning terug.

„Eric . . . Eric," fluistert Winonah, terwijl zij poogt haar tranen terug te dringen . . . „Oh mijn hemel . . . als hij . . . als hij . . ."

„Dood, dood, dood, goeie meester," klinkt het klagend stemmetje van de krampachtig snikkende Pum-Pum.

Snel en zakelijk onderzoekt de Viking het slachtoffer. „Hij leeft nog!" zegt hij dan geruststellend. En zich tot de overigen wendend die van hun jacht op de dader zijn teruggekeerd, vervolgt hij: „Kom, volgens de houthakker bevindt zich hier in de buurt een herberg. We zullen de koning daarheen brengen."

Twee stoere Noormannen tillen de stille figuur op en zwijgend zet de stoet zich in beweging. Op een open plek in het bos staat de herberg en als de waard de zwijgende troep ziet naderen, treedt hij hen snel naderbij. Er zijn echter nóg twee personen, die nu met meer dan gewone interesse de aankomst van de gewonde gadeslaan . . .

„Wat is er gebeurd . . .?" fluistert de waard, wanneer hij Erics bewusteloze figuur ziet. „Een sluipmoordenaar vergreep zich aan onze v . . . onze vriend," antwoordt een der Vikingen bits. „Maak kamers voor ons gereed; vlug wat . . . Onze vriend is nog in leven, doch hij moet verzorging hebben!"

Op deze woorden wisselen de beide vreemdelingen, die zoals Winonah verrast opmerkt dezelfde zijn die zij het eerst na hun landing ontmoetten, een snelle blik.

Op de bovenverdieping heeft de waard kamers in gereedheid gebracht en Eric wordt zachtjes te bed gedragen. De waard blijkt iets van heelkunde te weten, want hij inspecteert met kennis de diepe wond, die hij dan reinigt en verbindt. „Er is geen gevaar bij," stelt hij Winonah gerust. „Een vleeswond boven het linkerschouderblad. Rust zal hem genezen." En met een bemoedigend knikje verlaat hij zachtjes het vertrek.

Slaap ontfermt zich over de Noorman. Nog een paar uren houden Winonah en Pum-Pum de wacht, maar dan, als Winonah ziet dat alles goed is, wenkt zij Pum-Pum en op hun tenen verlaten zij het vertrek . . .

De nacht valt in . . . De bewoners in het huis slapen. In het ziekenvertrek verstoort slechts Erics rustige ademhaling de stilte . . .

Dan klinkt het knarsen van een deur . . . Een schaduw glijdt het ziekenvertrek binnen . . . Vanuit het duister staren twee schitterende ogen op de Noorman neer . . . Dan, met een sluipende, onhoorbare stap treedt de sinistere bezoeker op het bed toe. Langzaam, gaat zijn rechterhand omhoog . . . En een door het venster binnendringende manestraal belicht met een plotselinge, felle schittering een lange, vlijmscherpe dolk . . .

Pum-Pum, de kleine dienaar van de Noorman slaapt onrustig. De deken kriebelt hem in 't gezicht en hij droomt dat een walgelijk grote spin hem met zijn harige poten probeert te wurgen. Met een gesmoord gepiep ontwaakt 't kleine mannetje; het angstzweet staat hem op het voorhoofd. Benepen gluurt hij in het halfduister om zich heen. De spin is er niet, maar wel hoort hij een gerucht op de gang . . . Piept daar een deur.???

Pum-Pum kijkt met grote staarogen naar de deur van zijn kamertje. Maar nee, het is de deur van de kamer naast de zijne, de kamer van zijn meester . . . „Onraad!" schiet het door zijn hoofd en met knikkende knieën glipt hij uit bed. Het kleine mannetje siddert van angst, maar hij is vastbesloten zijn grote meester niet in de steek te laten, indien er werkelijk gevaar mocht dreigen. Gewapend met een dikke stok glipt hij onhoorbaar zijn kamer uit en dan ziet hij dat de deur van Erics vertrek half open staat. „Ik geloven het zijn meesteres . . ." denkt het kereltje hoopvol. Hij sluipt naar de deuropening en gluurt de kamer binnen. Met moeite onderdrukt Pum-Pum een gil van afgrijzen. Als gehypnotiseerd staart hij naar de lange dolk die de man — die met de rug naar hem toe staat — nu opheft voor een dodelijke stoot . . .

Dan — bliksemsnel — gaat de arm van de dwerg omhoog . . . Op het moment dat de moordenaar wil toesteken, treft hem de knuppel tegen het achterhoofd . . . De man slaakt een verschrikte kreet en laat het moordwerktuig vallen. Gelijktijdig ontwaakt Eric . . .

Met afschuw staart Eric naar de man die op het punt stond zijn moordenaar te worden . . . Hij gooit zijn dekens opzij en wil de aanrander, die nog duizelt van de tik op zijn achterhoofd, te lijf gaan, wanneer er iets merkwaardigs geschiedt . . . Een kleine, kwetterende schaduw schiet door de kamer en klautert, onder het uitstoten van barbaarse kreten, als een kwaad aapje tegen de onverlaat op . . .
Alles is zo snel in zijn werk gegaan, dat Eric en diens aanrander pas beseffen wat er gebeurt, als het alweer bijna achter de rug is . . . Pum-Pum, wild en briesend van gerechtvaardigde woede, heeft, nadat hij met succes zijn knuppel gooide, de strijd voor zijn meester aangebonden en wel op een bezienswaardige manier . . . Hij is de aanvaller boven op zijn nek gesprongen en timmert er nu lustig op los, onder het uitstoten van bloedstollende kreten, terwijl hij gelijktijdig zijn slachtoffer op pijnlijke wijze van een gedeelte van zijn haardos ontdoet.
Op het rumoer zijn de trouwe Vikingen naderbij gesneld en die nemen nu de man van Pum-Pum over.
Met een lang gezicht neemt de onverlaat Pum-Pum op, die met flikkerende oogjes en een nijdige snoet trots voor hem staat. Op bevel van Eric wordt de booswicht voor hem gebracht en dan zegt onze Noorman: „Aha! Ik herken je . . . Eén van de twee kerels, die wij aan de kust ontmoetten . . . Ik verwed er mijn hoofd om, dat ik deze pijlwond ook aan jullie te danken heb . . . Waar is je vriend?"
Deze is echter, zodra hij merkt dat de aanslag mislukt is, er vandoor gegaan en rijdt nu met de paarden in snelle galop het woud in. „Hem hebben ze . . . Maar mij zullen ze niet krijgen," gromt hij. „Wat hem mislukt, zal ik afmaken, vroeg of laat." En met deze onheilspellende woorden verdwijnt de kerel in het duistere woud . . .

Inmiddels overlegt Eric, hoe hij de gevangene het best kan aanpakken. Een kort verhoor brengt aan het licht, dat twee mannen er door „Eric de Noorman" op uitgestuurd zijn om de gevaarlijke dubbelganger uit de weg te ruimen.
„En voorwaar, heer, ik zou zweren — als ik niet beter wist — dat ik voor mijn koning sta . . . Gij zijt alleen een tikje bruiner van huid en minder mager . . ." oordeelt de man.
„Wel, zo is het. Ik *bèn* Eric, koning der Noormannen na mijn vaders, koning Wograms, dood," zegt onze held met nadruk. En dan legt hij uit hoe de toestand is.
„Vergeving, heer . . ." prevelt de spion. „Had ik de ware toedracht geweten, hoe geheel anders zou ik gehandeld hebben . . ." De slimme kerel begrijpt heel best dat het Erics bedoeling is hem naar zijn zijde over te halen en dat kan hem alleen maar voordeel brengen.

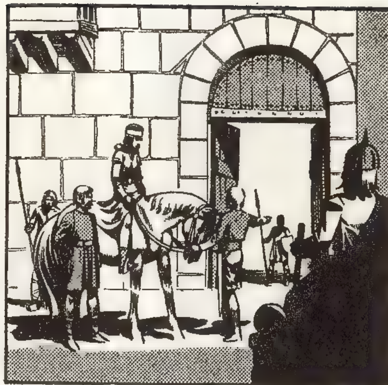
„Je kunt nóg anders handelen," zegt Eric rustig. „Ik schenk je de vrijheid . . . Wil je mij trouw dienen, zoals deze mannen hier? Zodra ik mijn rechtmatige plaats weer ingenomen heb en de bedrieger verjaagd is, zul je bemerken, dat je koning diensten weet te belonen." De spion knikt verheugd.
„Welnu dan," hervat Eric, „ga terug naar Omon. Thans niet als zijn spion, maar als de mijne. Je kunt je koning, door het vertrouwen dat je bij Omon geniet, waardevolle inlichtingen verschaffen. Ga in vrijheid."
Met 'n onderdanige buiging loopt de spion naar de deur. „Mijn diensten als spion, heer koning," zegt hij, „zult u zich nog lang herinneren . . . Vaarwel . . ." En na een laatste groet schrijdt de man, nagestaard door een woedende Pum-Pum en een niet geheel geruste Winonah, de kamer uit . . .

„Waarom deed je dat?" vraagt Winonah, ongerust. „Waarom liet je de man, die je wilde vermoorden, vertrekken? Ik heb een onrustig gevoel, Eric . . . Ik hoop niet, dat je dit zult betreuren."
Ook de krijgers maken melding van hun wantrouwen jegens de spion. En Pum-Pum zegt strijdlustig: „Waarom mij niet doden slechte man? Hij nu vrij, niet goed. Mij dapper om niets . . . Bah!"
Doch Eric antwoordt hen allen: „Ik moet de vriendschap van het volk, welke Omon verspeeld heeft, terugwinnen: met haat en wraak bereik je niets. Wèl echter, als ik toon dat ik onwetendheid vergeven kan en geduld genoeg heb om mijn volk de gelegenheid te geven het vertrouwen in zijn koning te hervinden . . ." Winonah zwijgt op deze woorden.
Dan vervolgt Eric: „Koning Langha moet op de hoogte gebracht worden van mijn aanwezigheid. Zelf kan ik niet gaan. Wil jij trachten Langha voor mijn plannen te winnen? De tijd dat ik hier lig, mag niet ongebruikt voorbijgaan." Winonah stemt toe.
De volgende morgen begeeft zij zich op weg naar de burcht van koning Langha, begeleid door twee stoere krijgers. Zwijgend lopen de mannen naast Winonah's paard voort. De gebeurtenissen der laatste dagen hebben hen waakzaam gemaakt. Ondanks de ogenschijnlijke trouw van de spion houden de Vikingen en ook Winonah rekening met de mogelijkheid dat de man dubbel spel speelt . . . Niettegenstaande hun oplettendheid, bemerken zij niet hoe vanuit een bosje, twee donkere gestalten omzichtig naar voren treden die, na een korte aarzeling, op een afstand het drietal beginnen te volgen . . .

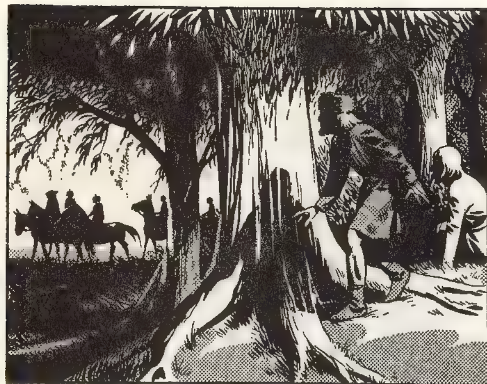

Tegen de middag krijgen Winonah en haar twee begeleiders Langha's burcht in het oog. Het staat op een kleine heuvel temidden van dichte wouden en hoewel het meisje geen veldheer is, ziet zij toch dat het een onneembare vesting is in tijden van oorlog. Langs een zanderig pad begeven zij zich naar de poort. Het paard stapt luid bonkend over de ophaalbrug en de wachters laten hen ongehinderd passeren. Doch zodra zij de binnenhof hebben betreden, zien zij zich omringd door bewapende krijgers.
„Waarheen vrouwe?" informeert een van hen, het paard bij de toom vattend . . . „Ik wens koning Langha te spreken! een boodschap van landsbelang!"
De soldaat trekt de wenkbrauwen op en zegt, op de twee Vikingen wijzende: „En die daar?" „Mijn dienstknechten! Doch snel nu!" antwoordt Winonah. Zij springt uit het zadel en kijkt de krijgers aan. „Volgt mij, vrouwe; uw knechten blijven op de hof!" zegt de een dan. Begeleidt door twee schildwachten betreedt Winonah de burcht. De weg voert langs ontelbare gangen. Ten laatste schuift een der schildwachten een gordijn terzijde en klopt op een deur. Een zware stem nodigt de bezoekers uit binnen te treden en even later staat het meisje voor het eerst van haar leven in de zaal van een Noorse burcht. Haar ogen vliegen in het rond om dan te blijven rusten op een drietal personen. Een van hen zit op een gebeeldhouwde stoel en Winonah begrijpt dat dit koning Langha zijn moet. Als de krijger vertrokken is, zegt koning Langha verrast: „Zulk charmant bezoek komt spreken over landsbelangrijke zaken? En wat is uw boodschap?"
Even heerst er stilte in de zaal. Dan klinkt Winonah's stem, helder en duidelijk, tot ontsteltenis der aanwezigen, die zo'n antwoord niet verwacht hadden: „Ik kom met een persoonlijke boodschap van mijn gemaal . . . *Eric, Koning der Noormannen . . .*

„Eric, koning der Noormannen?!" buldert koning Langha. „Voorwaar, hoe slecht is hij! Hoe eerloos! Zelfs onschuldige wezens als gij misbruikt hij voor zijn kuiperijen! Maar hoe nu? Sedert wanneer heeft hij zich een vrouw genomen?"
Met een glimlach treedt Winonah naderbij en zegt: „Koning, niet alles tegelijk! Van mij hebt gij geen gevaar te duchten. Zendt uw gezelschap weg opdat wij rustig kunnen praten, want wat ik te zeggen heb, is niet in drie woorden verteld . . ."
„Hm . . ." peinst Langha. „Hm . . ." Goedkeurend bestudeert hij het knappe gezichtje tegenover hem. „Ja, 't is wèl." En met een handgebaar beduidt hij de twee aanwezigen te verdwijnen. „Ware het niet, dat uw lieftalligheid mij ontwapent, voorwaar, ik had u reeds lang doen opsluiten!" knort Langha. „Kom vrouwe, wat heeft uw gemaal mij te bereiden?"
Vertrouwelijk vooroverbuigend, deelt Winonah de koning nu mee hoe de vork in de steel zit; waarom zij gekomen is en zij besluit: „Het is de wens van Eric, dat gij, zijn oude speelkameraad met mij meegaat, om u te vergewissen van de waarheid. Indien er iemand is die kan vaststellen of hij de ware Eric de Noorman is, zijt gij het."
„Aha!" gromt Langha. „Een valstrik! Eenmaal buiten de poort word ik neergeknuppeld door uw helpers . . . Nee, vrouwe . . ."
„Koning!!" valt Winonah hem in de rede en met haar bruine ogen staart ze hem zo verwijtend en ontwapenend aan, dat Langha niet weet waar hij kijken moet . . . „Ik ben in uw macht. Dacht gij dat mijn gemaal, zo hij snode plannen had, mij op een dergelijke wijze aan u zou uitleveren?"
Dit beslecht het pleit. „Vrouwen," gromt Langha, „vrouwen zijn mijn ongeluk, maar zonder ongeluk kent het leven geen geluk." En terwijl Winonah nog bezig is deze dubbelzinnige woorden te verwerken, spreekt Langha glimlachend: „Ik volg u naar de herberg!"

Inmiddels hadden de twee mannen die Winonah gevolgd waren, het zich gemakkelijk gemaakt tussen struiken, van waaruit zij nauwlettend de weg naar het slot in het oog konden houden. Zoals Winonah al gevreesd had, was het gebeurd: De door Eric in vrijheid gestelde spion had zich met zijn makkers verenigd.
Een moment aarzelen de kerels, of zij werkelijk de zijde van Eric zullen kiezen, maar dan bedenkt de een praktisch, dat Omon ofwel „hun" Eric, nog steeds de macht heeft, terwijl ze van Eric-in-de-herberg nog maar moeten afwachten of hij er ooit in zal slagen de ander te verjagen. Bovendien weten ze niet goed meer wie van de twee de „echte" Eric is. Maar beiden begrijpen dat hun toestand vrij wat eenvoudiger zou zijn als er maar één bestond.
Zij besluiten Eric-in-de-herberg uit dit aardse tranendal te verwijderen. Dan kunnen zij opgelucht naar „Eric de Noorman" terugkeren, die hun zeker rijk zal belonen en niemand behoeft ooit meer bang te zijn voor verwarring.
Als ze dit overeengekomen zijn, horen de boeven plots hoefgetrappel en voorzichtig door de takken glurend, zien zij een aantal ruiters met de donkerharige vrouw, het bos inrijden, in de richting van de herberg. Aan het hoofd van de ruiterschare rijdt een gestalte gehuld in een wijde mantel en kap, welke zijn gezicht grotendeels verbergt.
Wanneer zij de herberg naderen omsingelt een aantal mannen het gebouwtje en Winonah, de mantelman en een aantal krijgers rijden tot voor de deur. Op een bevelend geklop doet de waard open, en meteen wordt hij gedwongen naar buiten te treden.
Zwijgend stappen Winonah, de vreemdeling en een krijger langs hem heen naar binnen. En de arme waard overdenkt met een ongelukkig gezicht, dat de laatste week niet gunstig is geweest voor zijn spijsvertering. Vreemde gebeurtenissen doen zich plotseling voor . . .

Rechtstreeks begeven Winonah en de vermomde koning — want niemand anders dan Langha verbergt zich onder het wijde kleed — zich naar de kamer van Eric, die zeer tegen de orders in, op 'n punt van zijn bed zit en mistroostig in het rond kijkt . . .
Bij het zien van onze held staat Langha abrupt stil en langzaam gaat zijn hand omhoog. „Geen twijfel mogelijk," mompelt hij, maar toch, om zeker te zijn, vraagt hij: „Wat hebt gij op uw rechter-onderarm aan de binnenzijde?"
„Een litteken," antwoordt Eric.
„Hoe komt ge eraan?"
„Een zekere Langha, een vervelend jongetje dat mij altijd plaagde, schoot een pijl in mijn arm," grinnikt Eric.
En Langha weet genoeg. „U sprak de waarheid, schone vrouwe!" zegt hij tot Winonah. En na zijn kap afgedaan te hebben vervolgt hij tot Eric: „Kun je vervoerd worden? Voel je je fit genoeg?"
„Ik ben beter; ik verveel mij hier vreselijk in dit akelige kamertje," klaagt Eric.
„Mooi zo, dan ga je mee naar mijn burcht. Daar spreken wij verder!" beslist Langha.
Inmiddels liggen de twee spionnen in hinderlaag de loop der dingen af te wachten. Het bevalt hen niet, dat lange getalm. „Hoe spoediger wij die verwenste dubbelganger onschadelijk gemaakt hebben, hoe liever het mij is," gromt de een. „Ik ben al lang genoeg van huis."
Het ziet er evenwel niet naar uit dat ze voorlopig de kans zullen krijgen, want tot hun misnoegen zien zij hun prooi in een boerenkar, omgeven door de ruiterschare, wegrijden. De ene spion kreunt van wanhoop, doch de andere sist woedend: „Wacht maar . . . Hij kan me niet altijd ontlopen . . ."

Met gemengde gevoelens zien de twee boeven Eric, geëscorteerd door 'n aantal goed bewapende ruiters, verdwijnen. Het is uitgesloten nu iets te wagen. „Als ik mij niet vergis, gaat de tocht van ons heerschap naar de burcht van Langha," zegt peinzend de een met de bontmuts. „Met geweld valt niets te bereiken; slechts met list. En ik geloof dat ik een slim plannetje heb, kameraad!" grijnst hij dan. „Als het maar vlug kan gebeuren," snuift de ander mistroostig. „Ik voel er niets voor mijn hele leven om de burcht van Langha rond te lummelen."
„Geduld, mijn vriend, geduld!" knort de man met de bontmuts. „Laat ons eerst zien waarheen de tocht gaat." Angstvallig in de schaduw blijvend, volgen zij op grote afstand de niets vermoedende troep, nadat zij hun paarden op een beschut plekje hebben vastgebonden . . .

De tocht in de boerenkar is voor Eric verre van aangenaam. Hij slaakt dan ook 'n zucht van verlichting als hij, om de hoek van de zandweg, de burcht ziet opdoemen. Met kennersblik neemt Eric het bouwwerk in ogenschouw en een gevoel van veiligheid maakt zich van hem meester wanneer hij even later door de brede slotpoort de binnenhof oprijdt . . .

's Konings heelmeester ontfermt zich over Erics wonde en tot diens vreugde wordt hem toegestaan om zich gewoon gekleed, slechts met zijn arm in een doek, vrij te bewegen.

Koning Langha blijkt 'n waar vriend te zijn. „Beschouw mijn tehuis als het jouwe," zegt hij lachend. „Al wil je hier tot in lengte van dagen verblijf houden, je bent steeds mijn vereerde gast." Eric is zeer getroffen door deze blijk van vriendschap en ook Winonah en de kleine Pum-Pum zijn prettig verrast.

Wanneer het drietal zich geïnstalleerd heeft, beginnen Langha en Eric voorbereidingen te treffen voor hun strijd tegen Omon.

Langha zendt boodschappers uit naar de edelen in de omtrek, die hij van de toestand op de hoogte brengt; doch hij zorgt ervoor, dat alleen betrouwbare personen hun inlichtingen krijgen. Tot hun voldoening bemerken Eric en Langha, dat al deze edelen spontaan hun diensten aanbieden, zodat zij voor een ruggestoot niet behoeven te vrezen.

Inmiddels hebben in een donker gedeelte van 't woud rondom Langha's burcht ook de twee spionnen een gesprek. „Goed begrepen?" sist de man met de bontmuts grinnikend. „Zodra jij met de krijgers hier terug bent, vervoeg je je bij je „koning" — ho-ho-ho — en lokt hem met een smoesje buiten de burcht en buiten het gezicht van de schildwachten. Op een geschikt plekje overmeesteren we hem en koning Eric krijgt zijn dubbelganger levend in handen!"

Wanneer de twee spionnen hun sinistere plan goed besproken hebben, klimt één van hen op zijn ros, en, terwijl de man met de bontmuts de wacht bij de burcht hervat, begeeft de ander zich in galop naar de burcht van Omon, Erics ouderlijk huis. Het is een zware tocht, doch de spion spaart zichzelf noch zijn rijdier. Zodoende slaagt hij erin de burcht reeds in de prille ochtend van de zesde dag te bereiken. Zonder veel moeite weet hij toegelaten te worden tot „koning Eric" en deze luistert met belangstelling naar het relaas van de amechtige spion.

„Een mooie gelegenheid deze aartsbedrieger eens van nabij te aanschouwen, vriend!" grijnst Omon. En met zijn typische hoogdravendheid vervolgt hij, terwijl hij zich in de handen wrijft: „Gij, brave dienaar, leverde met je makker een goed stukje werk! Gij zult er verzekerd van zijn, dat de beloning niet zal uitblijven. Waarlijk, een gulle hand zal u met aardse goederen overladen. Ahem! Gaat thans, brave dienaar. Neemt vijf krijgers mee en brengt mij de aartsbedrieger en dubbelganger." — En als de spion in allerijl vertrokken is, voegt Omon er iets zachter aan toe: „Je dagen zijn geteld . . . neefje!"

Middelwijl smeden Eric en Langha de plannen, welke tot de omverwerping van Omons gezag moeten leiden. „Zodra ik in staat ben weer een zwaard te hanteren, gaat het er op los," zegt Eric glimlachend. „Mij dunkt, wij hebben een aardig leger bij elkaar. Het enige dat mij niet zint is, dat wij Omon wel met geweld uit mijn vaders burcht zullen moeten verjagen. Ik ben bang, dat er bij die gelegenheid brokken zullen vallen . . ." Dit denkbeeld hindert onze held, maar, na even nagedacht te hebben, laat hij er langzaam op volgen: „Je dagen zijn geteld, neefje!"

Zodra de heelmeester het toestaat, oefent Eric zich druk in het worstelen, zwemmen, paardrijden en ten slotte houdt hij zich ook bezig met gevechten op het zwaard. Zijn spieren, die door het lange nietsdoen deze lichaamsbeweging wel nodig hebben, worden weer staalhard. En wee degene, die door Eric uitgezocht wordt voor de spiegelgevechten op de binnenhof . . . Onze held blijkt nog steeds meester in het zwaardvechten te zijn en hij stelt met voldoening vast, dat niemand hem blijkt te kunnen weerstaan.

Als Eric zich op een morgen juist naar de binnenhof wil begeven voor zijn dagelijkse oefening, treedt van achter een gordijn een bezweet man op hem toe, begeleid door een poortwachter. Even moet Eric zich bezinnen waar hij de man meer gezien heeft, doch dan herinnert hij zich: het is de spion die voor hem werkt.

„Een moment, mijn koning," fluistert de man. „Ik heb belangrijk nieuws . . ."

„Wat is het?" informeert Eric, doch de man schudt het hoofd. „Dat zult u wel zien," hijgt hij.

Blijkbaar verkeert hij in grote opwinding. In ieder geval ziet hij er verwilderd uit en dat intrigeert Eric. Hij kon niet weten, dat de verrader zojuist een tocht van zes dagen achter de rug heeft, met vijf van Omons krijgers . . . „Ga mij voor," gebiedt onze held . . . Doch nu houdt Winonah zijn arm vast. „Eric, ga niet! Ik . . . ik vertrouw die man niet," fluistert zij. „Ik heb een angstig gevoel. En je weet: mijn gevoelens komen altijd uit. Waarom stoor je je daar toch niet aan?"

„Nou, meisje! Het zal wel loslopen!" stelt Eric Winonah gerust en tot de spion, die onrustig toegekeken heeft: „Ga mee, vriend!" En Eric verwijdert zich met de verrader, die zijn opzet ziet slagen ... Zuchtend keert Winonah zich om als de Noorman in een gang verdwenen is, doch Pum-Pum kucht vastberaden en rent naar zijn kamertje, waar hij een dolkmes omgort. „Mij voelen, niet goed!" Het kereltje snuift zenuwachtig en met grote sprongen rent hij weer de trappen af, de gangen door en de binnenhof over, waar de soldaten, die het kleine parmantige kereltje al kennen, hem vriendelijk toeknikken. Doch Pum-Pum heeft hiervoor nu geen tijd. Net ziet hij zijn meester de brug oversteken en het woud ingaan ... Zenuwachtig klampt hij de poortwachters aan: „Mee, kom!" piept hij. „Veel beroerd; mijn meester ... gevaar!"

De poortwachters zien hem lachend aan en een van hen zegt: „Je meester? Koning Eric? Die loopt niet in zeven sloten tegelijk, Pummetje! Maak je niet druk! Hij gaat een wandelingetje maken." Pum-Pum maakt een nijdig sprongetje en zonder verder een woord vuil te maken trippelt hij achter zijn meester aan ...

Eric heeft al verscheidene malen aan de spion gevraagd, waar de tocht heen gaat, en waarom zij zo ver het bos inwandelen. Maar de spion sust hem steeds weer met de opmerking dat iemand hem spreken wil, die zich niet dicht in de buurt van de burcht durft vertonen. Eerst vond Eric dit heel aannemelijk klinken, maar nu zijn zij toch reeds ver genoeg uit het gezicht van de burcht. Langzaam bevangt hem een gevoel van achterdocht ...

Inmiddels volgt Pum-Pum zijn meester onopgemerkt. Het kereltje begrijpt dat hier niets goeds gebrouwen wordt. Maar hij kan niet anders doen dan toekijken en zorgen dat niemand hem ontdekt ... Op een donker gedeelte springt een man achter Eric te voorschijn en met uitpuilende ogen ziet Pum-Pum het gebeuren: Een slag, een kreun ... En zijn meester zinkt slap op de grond ...

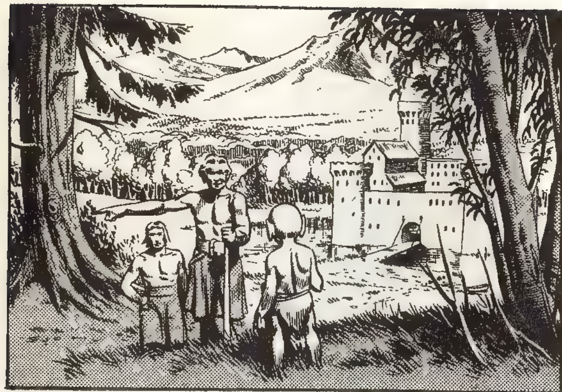
Als Eric weer bijkomt staart hij in de grijnzende gezichten van de spion en een gebaarde Viking. „Zozo, heertje!" giechelt de spion. „Mijn afspraak houd ik: Er is iemand die je *spreken* wil. Maar in het paleis van koning Eric. Koning Eric zèlf heeft een klein appeltje met je te schillen."

„Kom, vooruit, lopen!" snauwt de gebaarde Viking.

Pum-Pum is van dit alles getuige geweest en een machteloze woede maakt zich van het kleine mannetje meester . . . Hij is in tweestrijd: teruggaan en hulp halen, met de kans het spoor bijster te raken óf zijn meester volgen, in de hoop in staat te zijn hem te bevrijden. Hij besluit tot het laatste, hoewel de kans dat hij Eric kan bevrijden erg gering is . . .

Geruisloos als een schaduw volgt hij het drietal. Maar dan stokt het hart hem in de keel . . . Op een kleine plek staat een aantal paarden met vreemde soldaten. Eric wordt in het zadel gehesen en in draf gaat de stoet nu snel verder in westelijke richting. Pum-Pum slaakt een wanhopige snik. „Waarom mij niet groot en sterk?" piept hij. „Waarom mij kleine kerel? Zo jammer!"

Op zijn kleine beentjes begint hij het pad af te rennen; zijn ogen strak gericht op de sporen . . . Het woud wordt dichter en dichter. En in het schemerduister ploetert het dappere kereltje zonder op of om te kijken voort . . . Bang is hij, hier alleen in dat vreemde woud met de eeuwenoude bomen. Het troepje ruiters schijnt een holle, smalle weg tussen de hoge bomen gevolgd te hebben, de enige weg door dit woud. Hieraan heeft Pum-Pum nog enig houvast, hetgeen maar gelukkig is, want de sponzige grond herstelt zich spoedig van de hoefindrukken en het spoor wordt onduidelijker . . . Alsof de duivel hem op de hielen zit, rent Pum-Pum voort. Oh, waar is zijn meester heen? Eensklaps wordt hij wee van narigheid . . . Hij staart voor zich uit . . . Het spoor is verdwenen . . . Hij is verdwaald . . .

Nog nooit heeft het kleine kereltje zich zo ongelukkig gevoeld als nu: zijn goede meester weg, het spoor weg, hij weg, verdwaald in een somber bos, vol geheimzinnigheid . . . Het is, alsof hij uit de dood ontwaakt, wanneer hij eindelijk vóór zich een lichte streep groen ziet en stemmen hoort . . . Zo vlug zijn korte beentjes hem dragen kunnen rent hij voort, in de richting van de open plek . . . Met grote schrikogen en groezelig duikt hij tussen de struiken op . . . Vóór zich ziet Pum-Pum in een vallei, omgeven door een gracht, een kleine sterkte liggen. Als dit eens de burcht was, waarheen men zijn meester brengen wilde? . . . Twee mannen lopen in de richting van de burcht en snel dribbelt Pum-Pum achter hen aan. Bij het horen van Pum-Pums hoge stemmetje keren de mannen zich verwonderd om . . . En de één zegt ongelovig: „Een dwerg?"
Doch Pum-Pum laat de mannen geen tijd, naar zijn afkomst te informeren, want zenuwachtig vraagt hij of ze soms een stoet ruiters hebben zien voorbijkomen.
„Jawel, die kant op," zegt de man grijnzend. „En één van hen vroeg waar een geschikte plek te vinden was om een nachtleger op te slaan . . . Wees maar voorzichtig, vriendje, die kerels hebben niets goed in zin. Ze voeren ook nog een gevangene mee . . ."
Met deze inlichtingen vervolgt Pum-Pum zijn tocht. Dank zij de twee mannen weet hij nu, waar ongeveer te zoeken . . . Aarzelend betreedt Pum-Pum weer het sombere woud. Hier heerst een bijna Egyptische duisternis. Bovendien is de zon ondergegaan en de avond daalt snel. In de verte bemerkt Pum-Pum een flikkering tussen de stammen. „Een vuur," knort hij. „Goed!" Lenig als een kat sluipt hij voort. Geen takje knakt, geen blad beweegt. Als een schim glijdt hij nader. En dan ziet hij zijn meester weer: zittend met zijn rug tegen een boom. Stevig gebonden, terwijl de mannen luid pratend om een kampvuur zitten, blijkbaar niet bevreesd voor achtervolgers . . .

Geduldig als een kat wacht Pum-Pum zijn tijd af. De plaats waar hij zit, verschaft hem een veilige beschutting en zolang de mannen wakker zijn, kan hij tóch niets beginnen. Maar nu moet de kleine dappere kerel zelf een wanhopige strijd tegen de slaap leveren. Zijn ogen vallen meermalen toe en slechts met moeite weet hij zijn positieven bij elkaar te houden. Tot zijn opluchting ziet hij echter, dat één voor één de mannen zich in hun ruige dekens wikkelen om van hun nachtrust te genieten.

Pum-Pum bestudeert dit tafereel met afgunst, maar hij bemerkt ook dat één der kerels wakker blijft om het kamp, de gevangene en de paarden te bewaken.

„Dit is kans," fluistert Pum-Pum. Langzaam laat hij zich uit zijn schuilplaats glijden . . . Van struik tot struik en van stam tot stam sluipend, nadert hij steeds meer de gevangene . . . Op een moment dat de schildwacht niet kijkt, werpt Pum-Pum een stokje tot voor de voeten van Eric om diens aandacht te trekken. Ogenblikkelijk heft de Noorman het hoofd op.

Met kloppend hart wringt Pum-Pum zich tot achter de boom waaraan Eric gekluisterd zit. Indien de wachter nu hun richting uitkijkt, zal zijn aanwezigheid ontdekt worden, en is alle hoop verloren. Met trillende knieën — de ogen strak gericht op de man bij het vuur — snijdt Pum-Pum met enkele halen de leren riemen door. Snel laat hij de dolk in Erics handen glijden en stilletjes trekt hij zich terug. En op dat moment kijkt de schildwacht hun kant uit . . .

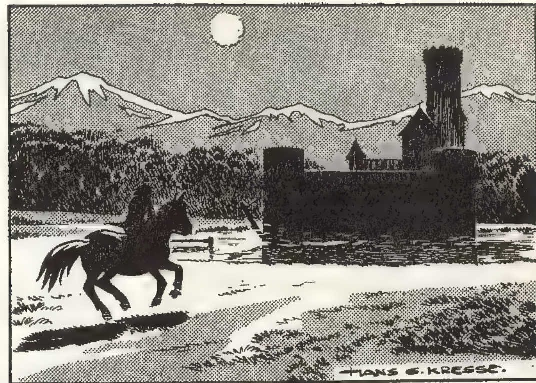

Stokstijf staat de schildwacht te staren naar de stille figuur aan de boom. Maar niet de gevangene is het, die hem argwanend maakte. Hij meende een kleine figuur achter de struiken te hebben zien bewegen . . . Met een wantrouwend gegrom treedt de schildwacht voetje voor voetje nader . . . Zijn ogen strak gericht op de gevangene. Eric houdt zich muisstil, maar van onder zijn halftoegeknepen oogleden, ontgaat hem geen der bewegingen van de schildwacht. Deze wordt misleid door de beweginglooshei d van onze held. Met het zwaard in de vuist komt hij naderbij om te controleren of de riemen nog goed zitten . . . Als de man zich vooroverbuigt duikt Eric naar de benen van zijn tegenstander en gelijktijdig drijft hij zijn hoofd met volle kracht in diens maagstreek . . .

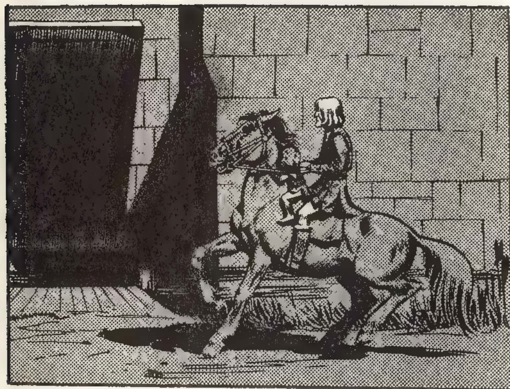
Een korte gesmoorde kreet ontsnapt de overrompelde wachter en het gevaarlijke zwaard ontvalt hem . . . Naar lucht happend staat de wachter enkele tellen te wankelen op zijn benen en hiervan maakt Eric een dankbaar gebruik. Snel springt hij op en maakt zijn tegenstander met een geweldige kaakslag onschadelijk.
Zijn eerste impuls is nu, weg te springen tussen de struiken, uit het gezicht van de slapers om het kampvuur, daar enkelen van hen zich onrustig in hun dekens bewegen. Doch hij bedenkt zich. Rustig en zeker maakt hij zich van de wapens van zijn overwonnen tegenstander meester. Maar even later moet hij zijn kalmte berouwen, want een der soldaten om het vuur is wakker geworden door het gerucht en slaakt nu een snerpende alarmkreet . . .

Nauwelijks heeft de waarschuwende kreet van de krijger de stilte van de nacht verscheurd, of Eric is reeds tussen de struiken verdwenen. Vergeefs speurt hij naar zijn trouwe helper en redder, de kleine Pum-Pum, doch deze is in geen velden of wegen te bekennen. Op goed geluk rent Eric met grote sprongen het woud in . . .
Eensklaps hoort hij een gefluit en voor zich uit staat Pum-Pum in afwachtende houding bij een troep paarden . . . „Mij zadel één; wij nu spoedig weg!" fluistert het kereltje en Eric kan hem daarvoor wel omhelzen . . .
Met enkele snelle halen snijdt hij de halstertouwen der overige paarden door en springt dan op het gereedstaande paard, waarna hij de dwerg voor zich op het zadel neemt. Onder het wegrijden geeft Eric een der dichtstbijstaande paarden een klap op de achterhand en stoot een bloedstollende kreet uit . . . Briesend van angst willen de paarden het woud inhollen, doch Erics opzet mislukt, doordat de achtervolgers te dicht achter hem zijn. De meeste paarden worden, zij het met moeite, gegrepen en de krijgers van Omon maken zich gereed tot de achtervolging . . .
Toch heeft deze kleine verwarring Eric een voorsprong bezorgd. Zijn rijdier tot het uiterste aansporend gaat het in snelle galop door het duistere woud in de richting waar Pum-Pum de kleine sterkte heeft opgemerkt . . . Doch als hij de burcht op de maanbeschenen vallei voor zich ziet, hoort hij al het hoefgetrappel van zijn achtervolgers . . .

Eric rijdt zijn paard tot voor de slotgracht. Doch wat hij reeds vreesde, blijkt waar te zijn: De slotbrug is opgehaald . . . Omkijkend ziet Eric zijn achtervolgers naderen over de vlakte en wanhopig zoekt hij naar een uitweg . . .

„Boot!" stottert de dwerg plotseling, tussen het riet wijzende. Fluks stijgen de vluchtelingen af om dit laatste redmiddel te baat te nemen. Met vereende krachten duwen zij de kleine boot in het open vaarwater, en één moment meent Eric veilig te zijn voor zijn hardnekkige achtervolgers, maar ook nu weer wordt hij in zijn verwachtingen teleurgesteld . . .

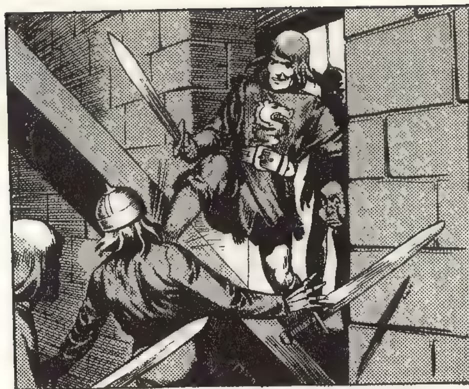
Verscholen tussen het riet ligt nog een roeiboot . . . Vurig hopend, dat zijn tegenstanders dit niet zullen opmerken, roeit Eric uit alle macht, om de afstand tussen hem en de soldaten van Omon zo groot mogelijk te maken. Inmiddels schreeuwt hij om hulp, in de hoop dat iemand daarbinnen zijn noodkreet horen zal . . .

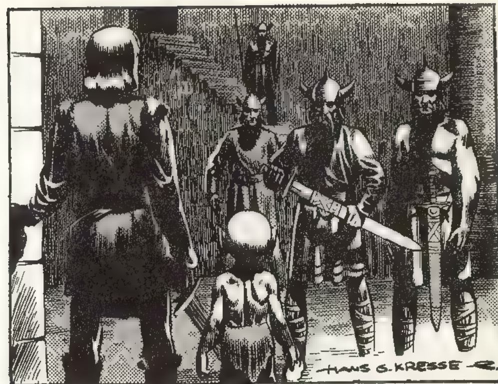
„Hulp! . . . Hulp! . . . Een boodschapper van koning Langha . . . voor de burchtheer. Koning Erics handlangers zitten mij op de hielen. Hulp!" buldert zijn stem keer op keer langs de grauwe, zwijgende muren . . . Doch niemand antwoordt. Het schijnt of de gehele burcht uitgestorven is . . .

Zijn toestand wordt er niet beter op. De krijgers hebben de tweede roeiboot ontdekt en de afstand tussen de twee bootjes wordt langzaam maar zeker kleiner . . . „Pas op," piept de dwerg eensklaps met wijd open ogen van ontzetting . . .

Een der mannen in de boot is rechtop gaan staan en mikt op de vluchtenden met pijl en boog . . . De dwerg duikt met een angstig geluidje onderin de boot, in de beschutting van de houten achtersteven, doch Eric kan zich niet verbergen. Hij is een gemakkelijk mikpunt en reeds snort de eerste pijl rakelings langs zijn hoofd . . .

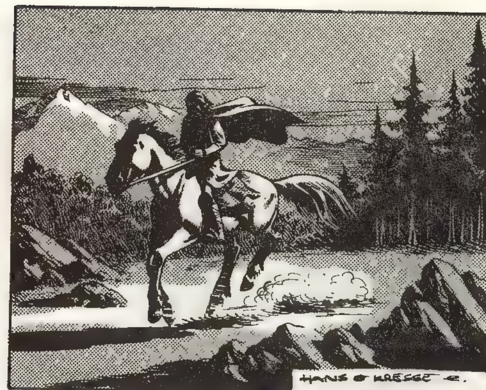

De eerste pijl mist Eric op een haarbreedte en breekt het zweet hem uit. Doch het blijft bij de ene pijl . . . Eric hoort een kort commando en hij begrijpt dat men hem levend in handen wil krijgen . . .
Dit geeft Eric in ieder geval weer een kleine kans. En met vernieuwde kracht en moed werpt hij zich op de roeispanen. Met een zucht van opluchting bereikt Eric de ophaalbrug. Na de dwerg een handje geholpen te hebben, hijst Eric zich op de smalle stenen richel tussen de opgehaalde brug en de gesloten zware valdeur. Uit alle macht begint Pum-Pum op de deur te trommelen, om hulp schreeuwend. De achtervolgende soldaten zien met een grijns in wat voor positie hun slachtoffer zich bevindt en één van hen zegt ruw: „Geef je over, kerel, hier helpt geen tegenstand meer . . ." Maar Eric bewijst het tegendeel, want zodra de kerel probeert tegen de brug op te klimmen zet onze held hem de voet op de borst en stoot hem in het water . . .
En nu komt redding opdagen! Achter hem wordt de valdeur opgehaald en een aantal baardige soldaten verschijnt in de verlichte opening. De achtervolgers slaan op de vlucht . . .
Eric keert zich om en schrijdt met Pum-Pum de burcht binnen . . . Een aantal wachten staart hen slaperig aan. „Ik dank u voor uw hulp!" zegt Eric. „Ik breng een boodschap van koning Langha aan de burchtheer. Een aantal soldaten van Eric de Noorman poogde mij te ontvoeren." „Zeg mij de naam van onze heer, en ik zal u morgen bij hem brengen!" antwoordt een der soldaten. Eric verschiet van kleur . . . De naam van de burchtheer . . . die kent hij niet.
Als onze held met zijn antwoord talmt, treedt een der schildwachten argwanend naderbij. En als hij Eric goed opgenomen heeft, wijkt hij verschrikt achteruit. „Een valstrik!" gilt hij. „Een boodschapper van koning Langha? 't Mocht wat! Die daar aan de andere kant van de poort waren krijgers van Eric de Noorman — dat geloof ik, ja! Maar jij bent zèlf die vervloekte koning!"

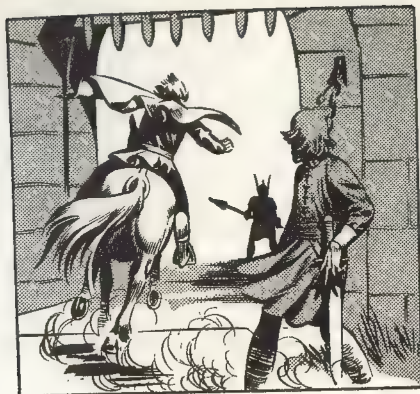

Eric is even beduusd door deze weinig vriendschappelijke ontvangst, doch daar hij de zenuwachtigheid der wachtposten begrijpt, treedt hij glimlachend naar voren om de toestand uit te leggen. De schildwachten schijnen echter geen risico te nemen. En verontrust door de dreigende houding der mannen gaat Erics hand onwillekeurig naar zijn zwaard.

„Breng mij onmiddellijk naar de burchtheer!" gebiedt hij. „Ik kan de stand van zaken duidelijk maken." En langzaam, met de hand op het gevest van zijn zwaard, begint hij op de wachters in te lopen. „Let op!" buldert één der schildwachten en drie zwaarden flitsen uit de schede om Eric de weg te versperren. In minder dan geen tijd is nu het gevecht ontbrand. Met zijn rug tegen de muur weert Eric de aanvallen van zijn onverwachte tegenstanders af, maar wanneer op hun alarmkreten meer mannen komen toesnellen, begint het er lelijk voor onze held uit te zien. In een heroïsche poging weet Eric de ruimte om zich heen te vergroten, doch hiervan weet één zijner tegenstanders een handig gebruik te maken door snel achter de Noorman te springen. Eric begrijpt wat de bedoeling is, doch hij heeft al zijn aandacht nodig bij de drie, vier kerels voor hem en voor hij het kan verhinderen, worden een paar sterke armen om zijn nek geslagen ... De koningszoon weert zich uit alle macht, doch de strijd is nu spoedig beslist en grommend geeft onze held zich gewonnen ...

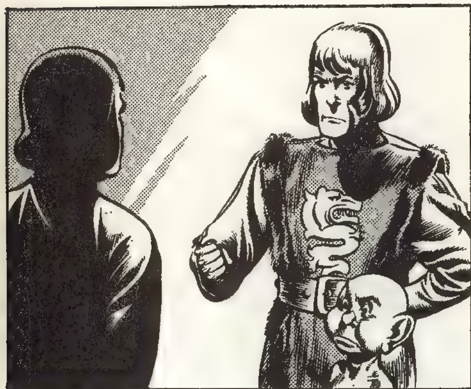
Terwijl Eric in gevecht gewikkeld is met de schildwachten van de burcht, snelt een ruiter door de nacht, op weg naar de burcht van „Koning Eric", om te melden dat diens dubbelganger een toevlucht gevonden heeft bij één der edelen van Langha ...

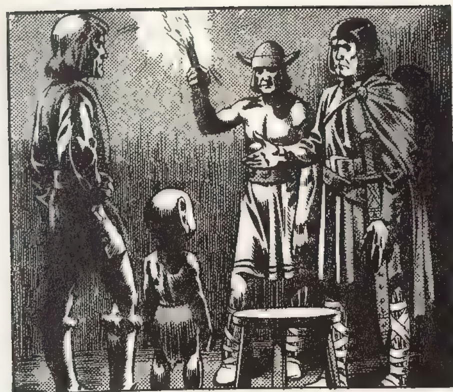
In vliegende galop legt de krijger de afstand naar de burcht van Omon af. Iedere minuut is kostbaar, want wanneer de burchtheer op de hand van de dubbelganger is, zullen de twaalf man die bij de burcht achtergebleven zijn, stellig niet in staat zijn een ontvluchting te verhinderen en dan is hun prooi misschien verloren.
Druipend van het zweet en bedekt met schuimvlokken stormt de ruiter de poort door, de binnenhof op.
Maar voor Eric gaan kostbare uren verloren gezeten in een donkere, vochtige cel, slechts gezelschap gehouden door de dwerg, die door zijn angstig gekwebbel de stemming niet verbetert ... Eric begrijpt dat zijn toestand ieder uur dat hij hier doorbrengt, slechter wordt ... Zijn wrede tegenstander zal zeker niet nalaten, maatregelen te treffen om zijn vlucht te verhinderen en dan zit hij hier als een rat in een val ...
De wachters die hem in deze donkere kelder stopten, zijn reeds lang verdwenen, weliswaar onder de belofte, dat zij de burchtheer bij hem zouden brengen, doch daar is nog niet veel van te bemerken.
Inmiddels is het dag geworden. En nog steeds kijkt niemand naar Eric om ... Eerst laat in de namiddag kondigt een voetgeschuifel aan dat bezoek op komst is. De sleutel knerst in het slot en een nurkse kerkerwachter treedt binnen. Achter hem verschijnt een gedrongen figuur in de deuropening. Argwanend staat Eric op en zijn wantrouwen groeit, wanneer hij ziet hoe de onbekende met het gezicht in de schaduw staan blijft om hem roerloos op te nemen ...

Met een geknor treedt de gedrongen figuur verder de kerker binnen, doch nog steeds zonder een woord te zeggen. Opmerkzaam staren de beide mannen elkaar aan, maar dan kan Eric deze vertoning niet langer aanzien.
„Zo gij de burchtheer zijt, zeg 't mij," spreekt hij woedend. „Gij beseft niet, wat gij doet! Koning Langha liet u weten, dat de echte koning der Noormannen, de ware Eric teruggekeerd is en gij zwoer hem trouw. Welnu, toont uw trouw, want die echte koning ben *ik:* Gij staat hier tegenover Eric, koning der Noormannen!"
Kort en krachtig vertelt Eric nu aan de nog steeds zwijgende burchtheer van zijn gevangenneming door de handlangers van Omon en hij besluit: „Ik voorspel u, dat Omon hierheen zal komen om mij op te eisen. En desnoods zal hij mij met geweld hier vandaan sleuren. Als het zover gekomen is zult gij daar grote schuld aan dragen . . . Laat mij thans vrij om naar koning Langha terug te keren. Mijn kans om te ontvluchten is *nu*! Over enkele dagen zal het te laat zijn."
Ietwat verlegen en onzeker antwoordt de edelman: „Inderdaad zie ik, Eric de Noorman voor mij te hebben, doch *welke* van de twee! Ik zou af moeten gaan op wat gij zegt, en dat is wel wat gevaarlijk . . . Ik moet rekening houden met de mogelijkheid, dat gij de valse Eric zijt en de hemel weet dan, wat gij allemaal in uw schild voert. Dit kan wel een of ander geraffineerd complot zijn! Nee, ik kan en durf u niet vrij te laten, alvorens ik mij zekerheid heb verschaft."
Tot wanhoop gedreven probeert Eric de ander duidelijk te maken hoe onzinnig zijn redenatie is, doch de edelman is onvermurwbaar . . .
En terwijl kostbare dagen aldus voorbij gaan nadert vanuit het westen een machtig leger. Erics voorspellingen blijken waarheid te bevatten, wan aan het hoofd van de zwaarbewapende bende rijdt Omon, de valse koning . . .

Als een gekooid dier ijsbeert Eric dag in dag uit in zijn cel op en neer, de dwerg in zijn voetstappen. Hij hoopt nog steeds dat de burchtheer van gedachten zal veranderen, en hem de gelegenheid wil geven te ontvluchten voor het te laat is.

Wanneer op een morgen de kasteelheer begeleid door een krijger de kerker betreedt, komt er een sprankje hoop op Erics gelaat. „Ik heb alles rijpelijk overwogen," zegt de edelman, „nochtans durf ik u niet te laten vertrekken. Doch ik wil uw kleine dwerg de kans geven zich met koning Langha in verbinding te stellen. Koning Langha zal zeker bereid zijn hierheen te komen, om zich te overtuigen of gij werkelijk de ware Eric zijt, dan wel — zoals gij het noemt — Omon. En," vervolgt de edelman met een niet te miskennen dreiging in zijn stem, „indien mocht blijken, dat gij de *valse* Eric zijt, dan, wee uw gebeente." Eric laat een spottend lachje horen, wat kan hij anders doen, dan toestemmen? „Het zij zo," zegt hij. „Ik hoop dat gij van deze beslissing, nooit spijt zult hebben, doch ik vrees het ergste . . ."

Pum-Pum, die zich weer in het middelpunt der belangstelling voelt staan, zwelt van trots als hij, begeleid door een tweetal stoere krijgers de reis naar de burcht van koning Langha mag ondernemen.

Wanneer Pum-Pum vertrokken is, treedt de burchtheer op Eric toe en zegt: „Wilt gij mij uw woord als edelman geven, dat gij niet zult trachten te ontsnappen uit deze veste, dan zal ik de deur van uw kerker openzetten en kunt gij vrij overal gaan waar ge wilt."

Eric wacht niet lang met zijn erewoord te geven, het verblijf in de sombere kerker hangt hem al de keel uit . . .

De edelman blijkt een hoffelijk mens te zijn, die het zijn gedwongen gast aan niets laat ontbreken. De twee mannen praten veel met elkaar, doch ondanks de vriendschappelijke omgang is Eric zich bewust van achterdocht waarmee hij behandeld wordt . . .

De dagen slepen zich voort in een enerverend nietsdoen. Eric wordt steeds ongeduriger en nerveuzer van het lange stilzitten en wachten en het besef dat zijn vijand intussen alle mogelijke maatregelen kan treffen waar hij niets tegen kan doen, maakt hem nog prikkelbaarder.

De burchtheer is met zijn toestand begaan, doch hij durft niet een overijld besluit te nemen, en zo blijft Eric gevangene. Iedere dag tuurt hij hoopvol uit het venster. Langha kon reeds lang gewaarschuwd zijn en dan was het wel zeker, dat hij — de toestand begrijpende — een krijgsmacht met zich mee zou brengen . . . Misschien is Pum-Pum iets overkomen . . . doch nee, daaraan durft Eric niet te denken, dan zou álles verloren zijn . . .

Op een morgen staat Eric met de edelman over de transen uit te kijken, als hij een stofwolk opmerkt en even later ziet hij hoe een grote menigte de heuvels naar het dal, waarin de vesting ligt, begint af te dalen en een kamp slaat tussen de rotsen . . . Nadenkend bestudeert Eric de troep en langzaam dringt zich bij hem een verschrikkelijke gedachte op: Dit leger — want wat anders dan een leger kan het zijn — kwam uit het westen. Langha's leger verwacht hij uit het oosten. Er is dus maar één oplossing. Degenen die daar in de voetheuvels kamperen zijn Omon en zijn mannen . . .

Eric heeft het bij het rechte eind... Omon is er, na geforceerde marsen, in geslaagd vóór Langha de burcht te bereiken. En nu staat hij vanaf een kleine heuvel de burcht gade te slaan.
„Een kleine, doch sterke veste!" gromt Omon tot zijn hoofdman. „Het zal dus beter zijn, te trachten door intimidatie mijn dubbelganger uit handen van de stijfkoppige burchtheer te krijgen...
Aldus besloten gaat Omon onmiddellijk tot actie over... Een mooi, groot paard wordt voor de valse koning gezadeld en getoomd en begeleid door een aantal hoofdmannen rijdt Omon trots en fier de burcht binnen. De wachters laten de vreemde koning rustig door, denkend dat wie eenmaal binnen is, zonder toestemming van de burchtheer niet zo gemakkelijk weer naar buiten komt. Omon is zich hier terdege van bewust, doch niet zonder recht speculeert hij op de eer van de edelman.
Eric en de burchtheer bevinden zich in het vertrek van de laatste, wanneer een krijger schuchter binnentreedt...
„Uh... Hier is koning Eric der Noormannen..." stottert de man. „Hij eist een onderhoud met de kasteelheer..." Als door een speld gestoken vliegen Eric zowel als de burchtheer overeind. „Snel achter het gordijn!" fluistert de edelman en dan met verheffing van stem tot de soldaat: „laat de koning binnen!" Ogenblikkelijk komt bij Eric achterdocht boven... wat, als de burchtheer gemene zaak maakt met zijn valse neef...? Onze held is op zijn hoede en stevig zijn zwaard omklemmend, wijkt hij langzaam en waakzaam achteruit...

Met bonkende pas treedt Omon, op de hielen gevolgd door zijn mannen, het vertrek van de burchtheer binnen ... Deze staat hen rustig en waardig op te wachten en vertrekt geen spier, wanneer de valse koning met koude stem spreekt: „Ik, de koning der Noormannen, gebied u mijn dubbelganger zonder plichtplegingen in mijn handen over te geven!"
Langzaam schudt de edelman het hoofd: „Ik weet niet over wie gij spreekt ..." zegt hij. Doch Omon snauwt: „Een grove leugen! Mijn agenten, die zich van hun daden en ondervindingen bewust zijn, kunnen zweren, dat deze sluwe rekel hier vertoeft!" Al die tijd heeft Eric stil en onopgemerkt van achter 't gordijn deze ontmoeting gadegeslagen, doch nu vindt hij het tijd om te handelen. In het volle gezicht van de verzamelde hoofdmannen zal hij Omon dwingen zijn ware gedaante te vertonen ... Geluidloos treedt hij van achter het gordijn vandaan en eensklaps snijdt zijn stem door het vertrek: „Omon ...!" Als door een insekt gebeten draait de aldus toegeroepene zich hevig verschrikt om ... Ook de andere aanwezigen, iewat verwonderd, wenden nu hun blikken en gedurende enkele ogenblikken heerst er een volkomen stilzwijgen in het vertrek. De twee neven staren elkaar met felle blikken aan en dan treedt Eric langzaam en onheilspellend op zijn rivaal toe ...
„Wie ... wie durft zich hier uit te geven voor de koning der Noormannen," klinkt zijn sombere stem ... „De ware koning, Eric, zoon van Wogram, staat HIER!" En met stemverheffing vervolgt hij: „De man die gij daar ziet staan is niemand anders dan Omon, een zoon van de zuster van mijn vader, koning Wogram. Hij gaf zich bloot, toen ik zijn naam plotseling noemde ..." Eric krijgt geen gelegenheid tot verder spreken, want met een dierlijk gegrom heeft Omon zijn zwaard uit de schede getrokken en langzaam op Eric toetredend sist hij: „Woorden, niets dan woorden ... Het zwaard zal beslissen wie van ons de ware Eric is ... *Vecht!*"

Bliksemsnel trekt Eric zijn zwaard, doch dan klinkt een gebiedend „Halt" door de kleine zaal en de burchtheer treedt tussenbeide . . . „Hier zal geen bloed vergoten worden!" zegt hij rustig en zijn hand op de schouder van Eric leggend vervolgt hij, Omon recht in de ogen kijkend: „Eric, koning der Noormannen, is mijn geëerde gast, doch ik verzoek allen die hier ongevraagd binnentraden zich te verwijderen." Bleek en dreigend staart Omon de spreker aan en zijn blikken nemen onderzoekend de aanwezigen op . . . Diep in zijn hart is hij bevreesd dat er onder zijn gevolg mannen zullen zijn die hem doorzien hebben, doch als hij ziet dat geen van hen een spier vertrekt, vat hij weer moed. „Gij weigert kort en goed, deze aartsbedrieger aan mij uit te leveren?" informeert hij, met een vinger wijzend op de rustige burchtheer. „Welaan, dan trekken wij ons terug, doch weest er van overtuigd, dat gij binnenkort uw stijfhoofdigheid zult berouwen . . ." en met een gebiedend gebaar tot zijn mannen: „Komt! opdat wij ons verwijderen uit dit nest!" Doch nu gebeurt er iets wonderlijks: een oude krijger treedt rustig op Eric toe en zegt met duidelijke stem: „Mijn plaats is aan de zijde van mijn koning! Eric krijgt een brok in zijn keel wanneer hij de oude eens goed aankijkt. „Maar gij zijt Mangha . . . een der trouwste dienaren, die mijn goede vader ooit had," stamelt hij. „Mangha, goede trouwe Mangha, ik dank u voor deze daad!" Verwonderd hebben de andere hoofdmannen toegezien en dan geeft het feit dat deze zogenaamde „dubbelganger" zonder aarzelen de juiste naam van de oude weet te noemen, de doorslag . . . Nog twee oudere krijgers treden op Eric toe en na een korte aarzeling schaart zich een vierde aan de zijde van onze held.

Verwilderd staart Omon om zich heen en als hij Erics spottende blik ziet breekt zijn woede zich baan: „Ik vertrek . . . doch *wee u allen!* Vóór de zon opnieuw opgaat zal deze vesting een ruíne zijn."

Briesend en tandenknarsend verlaat Omon, vergezeld van de hoofdmannen die hem trouw gebleven zijn, de burcht. Geen der achterblijvenden treurt daarom, of maakt zich ongerust over Omons dreigende woorden. Integendeel: er heerst vreugde onder de mannen, want allen is het nu duidelijk dat hun koning — en een betere dan de valsaard die zich voor hem uitgaf — in hun midden is.
Ontroerd moet Eric het huldebetoon der oude Noormannen in ontvangst nemen.
„Mannen," zegt hij, „ik dank u allen voor uw trouw! Helaas geloof ik dat daadwerkelijke trouw maar al te zeer nodig is, want mijn neef Omon schijnt een aanval op deze burcht in zin te hebben . . . Laten wij ons gereed maken tot de strijd en het feestvieren tot een beter ogenblik bewaren!"
Een gejuich gaat op en de mannen maken zich gereed voor de komende strijd. Eric, die nu werkelijk voor het eerst als koning kan optreden, inspecteert in gezelschap van de burchtheer de voorzorgsmaatregelen en waar het nodig is, brengt hij nog enkele verbeteringen in de verdediging aan. Onze held rept niet meer over de vijandige ontvangst welke hem van de zijde van de burchtheer te beurt viel, daar hij nu wel begrijpt dat het uit bestwil gebeurde. Maar niettemin heeft de stijfhoofdigheid van deze edelman hen allen in een lelijke situatie gebracht . . . De burchtheer beseft dit zelf heel goed en doet al zijn best te redden wat nog te redden valt . . .
In de vesting heerst nu een geladen atmosfeer . . . Doch lang behoeven de mannen niet te wachten op de aanval van Omon, want reeds enkele uren later schreeuwt de wacht op de trans: „Alarm!"
De koningsstrijd is ontbrand . . .

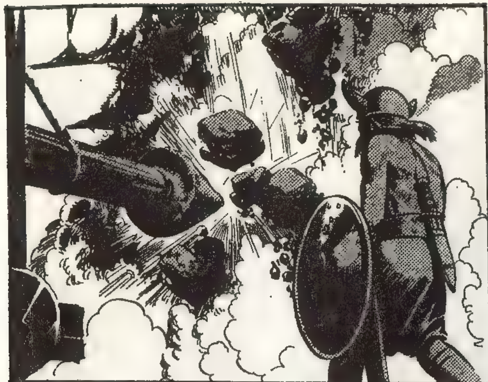
Omon heeft geen halve maatregelen genomen ... Het blijkt dat hij gedemonteerde stormtorens en stormrammen heeft meegevoerd en nauwelijks zijn deze oorlogswerktuigen in elkaar gezet, of de strijd neemt een aanvang. Onder dekking van steenslingers en boogschutters slepen de soldaten lange, zwiepende boomstammen aan. Anderen vullen de gracht met takken, vuil en aarde en koortsachtig wordt er gewerkt om in de slotgrachten dammen op te werpen, waarover de stormtorens nader kunnen rukken ...
De belegerden zien echter niet met de handen in de schoot toe, en in de beschutting van de borstwering zenden zij salvo op salvo pijlen in de gelederen van de vijand. Met brandpijlen tracht men intussen de stormtorens in brand te schieten, hetgeen eerst niet wil lukken, daar de torens beschermd worden door druipnatte huiden ... De zon helpt echter een handje en als na verloop van tijd het vocht verdampt is, slagen de belegerden er inderdaad in, een der torens in brand te schieten, welk feit met gejuich begroet wordt ...
Toch gaat het er gaandeweg slechter voor de belegerden uitzien. Hoewel de boogschutters een zware tol heffen, slaagt de vijand erin dam na dam op te werpen en nu rukken de stormtorens nader ...
Eric ziet het gevaar waarin de burcht verkeert en zijn mannen aansporend, stormt hij naar de wallen ... In zenuwachtige spanning zien zij de torens hoog boven hun hoofd naderen ... De gezichten hunner tegenstanders zijn duidelijk zichtbaar en dan — met een dof geratel van kettingen — daalt de brug neer op de vestingmuur ...

Nog vóór de valbrug van de stormtorens goed en wel neergelaten is, springen reeds de eerste krijgers van Omon op de transen, waar zij evenwel opgevangen worden door de omhooggeheven speren van de verdedigers.
Met een gedempte bonk dreunt de brug op de stenen wal, en als een lawine stormt de vijand naar voren . . . Eric is in de voorste linies en zijn mannen aanvurend, springt hij nu hier, dan daar, altijd in het heetst van het gevecht . . .
Menig aanvaller die meende een gemakkelijke overwinning te behalen moet zijn onstuimigheid met de dood bekopen. De mannen van Eric vechten als leeuwen, en de tegenstander slaagt er niet in vaste voet te krijgen op de wallen. Lang duurt de strijd, maar als Eric meent dat zijn mannen het wel af kunnen, roept hij enkelen om zich heen en een eindweegs de wal aflopend gooien zij lange, ijzeren haken aan dikke koorden over de lederen dakbedekking. Uit alle macht trekkend, weten zij de toren uit zijn evenwicht te brengen en met een luid gekraak van balken stort de ene toren na de andere in een wolk van stof in elkaar . . .
Hoewel deze aanval met succes is afgeslagen, eist een ander, ernstiger gevaar hun aandacht . . .
De grote stormram beukt onverdroten tegen de dikke stenen muur. Hele brokken steen vallen in puin uit elkaar, en het gat in de zware muur wordt langzaam maar zeker groter . . . De boogschutters doen hun best, maar de wolken van gruis en stof beletten hen goed te richten, en in een oogopslag ziet Eric dat de toestand daar beneden dreigend wordt . . .

Langzaam, met de zekerheid van een klok, beukt de ijzeren ram tegen de slotmuur. Keer op keer zwaait de zware paal met de spitse verweerde kop achteruit, om met kracht weer neer te komen tegen de muur. En bij iedere stoot daalt een regen van stenen en gruis op de belegeraars neer . . .
Verbeten staan Eric en een groot aantal krijgers aan de binnenzijde van de vestingwal het moment af te wachten waarop de muur zal bezwijken . . . Hij weet, dat hij machteloos is tegen dit wapen . . . Het enige dat hij doen kan is afwachten . . . en hopen dat, wanneer de muur het begeeft, hij in staat zal zijn, de aanval op te vangen . . .
Steeds grotere brokken steen dalen neer op de binnenplaats en Eric kan nog juist terzijde springen, wanneer een grote steenklomp met een luide dreun neerkomt.

Mangha, die zijn meester volgt als een trouwe hond, verdwijnt in een wolk van fijn gruis en in de verwarring raakt Eric de man kwijt . . . Het blijkt dat hij juist op tijd van de plek is weggegaan, want een donderend geraas klinkt op en in een hel van rook, stof en stenen, stort de muur in . . .
Aan de buitenzijde gaat een triomfantelijk gejuich op . . . Omon, aan het hoofd van zijn troepen, slaat de verwoesting met een grimmig lachje gade en nauwelijks is de rook opgetrokken, of de valse koning springt voor zijn mannen uit, op de puinhopen . . . Het zwaard geheven, geeft hij het sein voor de grote aanval en onder een gebrul uit honderden kelen stormen Omons krijgers over de verbrokkelde muur de vesting binnen . . .

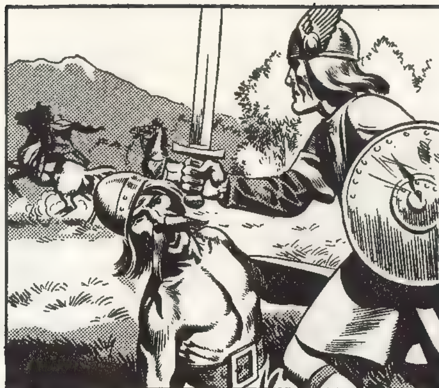

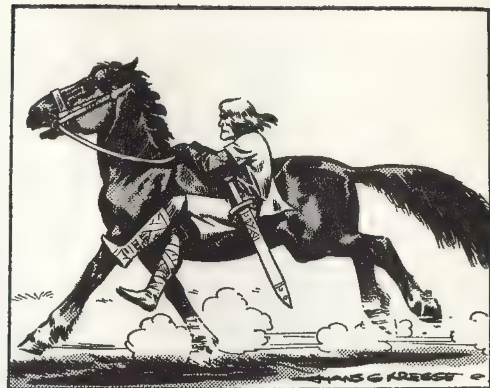

Grote zweetdroppels parelen op Erics voorhoofd wanneer hij, op een afstand, van 't instorten van de muur getuige is . . . Zwijgend en verbeten staan de verdedigers rond hun koning geschaard om hun laatste strijd te strijden . . . Zij weten dat voor hen, indien geen wonder geschiedt, de toestand verloren is, doch hun wanhoopspositie wakkert de haat jegens de valse Omon nog aan en zij zijn vastbesloten zich tot het uiterste te verdedigen.
Als één brullende muur horen en zien zij de aanvallers op zich losstormen . . . Een aantal boogschutters laat een regen van pijlen op hen neerdalen, maar ondanks het feit dat de snorrende pijlen hun tol eisen, kunnen zij niet de stormloop stuiten. Omons krijgers dringen de gelederen van Eric binnen en in een oogwenk is nu de binnenhof herschapen in een grote kluwen vechtenden. Eric weert zich als een bezetene en tevergeefs poogt hij de figuur van zijn gehate neef onder de aanvallers te ontdekken. Doch schijnbaar heeft deze het zekere voor het onzekere genomen en is buiten het krijgsgedruis gebleven . . .
Met de minuut wordt de toestand voor de dappere verdedigers hopelozer: de overmacht is te groot . . . En reeds ziet Eric tot zijn ontsteltenis, hoe enkele van zijn mannen hun heil in een vlucht zoeken . . . Doch eensklaps is het als verstomt het rumoer van de strijd voor een enkele tel . . . Dwars door de rook en stofwolken heen ziet Eric wapengeschitter en dringt de toon van een strijdhoren tot hem door . . . Onder de aanvallers buiten de muur is opschudding merkbaar en dan begrijpt Eric: Langha is te hulp gesneld!
Met een verheugde kreet spoort hij zijn bestofte en vermoeide mannen aan en in een heroïsche poging om uit te breken, drijft het dappere troepje de aanvallers achteruit. Doch indien koning Langha niet spoedig verschijnt zal het nog te laat zijn . . .

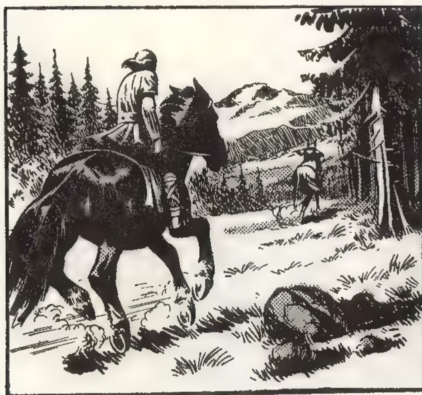
Buiten de verbrokkelde muur staat Omon met vertrokken, bleek gelaat. Zijn toestand is in enkele minuten totaal veranderd, want van de aanval is hij — door de onverwachte komst van Langha's sterke leger — in de verdediging gebracht.
Reeds is de strijd tussen zijn mannen en de verse troepen van Langha in volle gang en ook achter hem schijnt de strijd weer, maar nu in het voordeel van de verdedigers, op te leven. De valsaard beseft dat slechts snel handelen hem nog redden kan . . . Fel richt hij zich tot een in zijn nabijheid staande hoofdman: „Strijd tot het ui . . ." Abrupt zwijgt Omon en nerveus staart hij langs de hoofdman heen naar iets dat hem schijnbaar hevig aan het schrikken maakt.
Dan, zonder nog verder een woord te verspillen, keert Omon zich met een ruk om en verdwijnt achter de haag vechtenden.
Met een onheilspellende glimlach ziet Eric zijn aartsvijand vluchten en de gedachte dat deze man hem nóg zal ontgaan, doet hem alles vergeten. Hij springt over de steenbrokken heen en bezield door een verterende woede baant hij zich een weg door de gelederen van de vijand. Wanneer hij de laatste tegenstander voorbij is, ziet hij nog juist, hoe Omon op een der paarden springt en in galop verdwijnt.
Met een verwensing snelt ook Eric naar de paarden toe. Een der dieren, een koolzwart, zet het bij zijn nadering op een lopen, doch Eric is vlugger . . . Met grote tegenwoordigheid van geest grijpt hij het zadel en terwijl het paard in een galop overgaat, slingert onze held zich in volle vaart op de rug van zijn rijdier.

Zonder op of om te kijken jaagt Omon zijn paard voort in noordelijke richting. Hij weet: er is een burcht waar hij een hartelijke ontvangst zal krijgen. De burcht van Baldon, Erics aartsvijand . . . Met een gegrinnik drijft hij zijn rijdier tot groter spoed aan, doch eensklaps hoort hij duidelijk het snuiven van een ander paard. Voorzichtig kijkt hij om en wanneer hij dan recht in het weinig goeds voorspellende gezicht van zijn neef kijkt, zet hij zijn paard tot nog groter snelheid aan. Omon kan geen centimeter meer winnen op zijn vastberaden achtervolger en toch moet hij trachten deze kwijt te raken, vóór de burcht in zicht komt. Dan schiet een gedachte door zijn hoofd en stuurt hij zijn paard in de richting van een diep ravijn. Hij, Omon, is op deze hindernis voorbereid en kan er dus zijn paard op inrijden; voor het paard van Eric zal de hindernis echter als een verrassing komen met alle gevolgen van dien. Rustig en zeker nadert de valse koning de gevaarlijke hindernis en met feilloze zekerheid schiet zijn ros eroverheen. Een vals lachje krult zijn lippen, wanneer hij bedenkt hoe het zijn achtervolger zal vergaan indien hij de sprong mocht maken. Met 'n plotselinge schrik ziet Eric zijn tegenstander springen. Hijzelf is dus slechts enkele tientallen meters van het ravijn verwijderd . . . Zo goed mogelijk neemt hij het paard onder controle. Hij drijft het aan, steunt in de beugels, legt de knieën vast en verlengt de teugel. De rest moet het paard doen. Het trouwe dier, dat zo plots het ravijn voor zich ziet opdoemen springt, iedere spier benuttend. In een minimum van tijd is het gebeurd, de voorbenen bereiken de vaste bodem doch het rechterachterbeen slaat in het niet en met een angstig gehinnik glijdt het paard met ruiter-en-al langzaam verder achteruit . . . terwijl de snel verdwijnende Omon hen spottend een vaarwel toewuift . . .

Vlug laat Eric zich, zodra hij voelt dat er iets mis dreigt te gaan, over de hals van zijn paard heen, voorover duikelen. Stijf omklemt hij de teugel en eenmaal op de begane grond neemt hij het paard bij het hoofdstel en trekt het wanhopig worstelende dier uit zijn gevaarvolle positie.

Hijgend, met de schrik nog in zijn knieën, staat Eric naast zijn dampende paard van de schrik bij te komen.

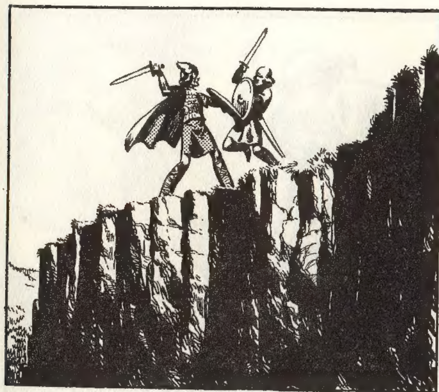
De vluchteling heeft intussen een grote voorsprong gekregen en hierdoor aangespoord, zet onze held na een korte rust zijn achtervolging voort. De koolzwart blijkt een goede renner te zijn, want reeds na enkele uren krijgt Eric zijn rivaal weer in het oog.

Omon, die bemerkt dat hij er niet in geslaagd is zijn achtervolger af te schudden, zoekt zijn heil nu in het kiezen van de meest onbegaanbare terreinstukken en zodoende bemerkt hij niet dat hij zichzelf in een val rijdt . . .

Tussen de bomen vandaan galopperend wil de valse koning een klein, oplopend weilandje oversteken, doch eensklaps zinkt het hart hem in de schoenen en op het nippertje weet hij zijn paard te keren. Vóór hem bevindt zich een gapende, peilloze afgrond . . .

Zenuwachtig kijkt de valsaard achterom; ook Eric is op het weilandje verschenen . . . En Omon beseft dat hem niets anders rest, dan het met zijn vasthoudende achtervolger uit te vechten. Langzaam stijgt hij van zijn paard en trekt zijn zwaard.

Hier, omgeven door de zwijgende wouden van het Noorse hoogland, op deze eenzame plaats aan de rand van een duizelingwekkende afgrond, zullen de twee doodsvijanden hun beslissende strijd leveren en beiden beseffen dat slechts één van hen levend deze plek zal kunnen verlaten . . .

De kansen zijn gelijk verdeeld: beiden hebben een lang zwaard, dat zij weten te hanteren en de bescherming van hun bronzen schilden, maar voor één van hen zal de afgrond een gevaarlijke bondgenoot kunnen zijn.
Als Eric zijn vijand nadert, wijkt deze langzaam weg van de peilloze diepte en hij poogt zijn tegenstander tussen hemzelf en de afgrond te krijgen. Doch ook Eric heeft dit voornemen en zo staan de beide kemphanen enige tijd op hun hoede langs elkaar heen te draaien, zonder dat één van hen het waagt de ander aan te vallen, bevreesd als zij zijn voor een dodelijke val.
Dan, lijkt het, is het lot Eric gunstig gezind, want Omon schijnt een moment de afgrond te vergeten en hiervan maakt onze held snel gebruik. In een wilde uitval stort hij zich op zijn tegenstander en pas als hij de duivelse grijns op diens gelaat ziet, beseft hij dat hij in een val gelopen is. Lenig als een kat wijkt Omon terzijde. Hij poogt niet de slag op te vangen en Erics zwaard scheert rakelings langs hem heen, zonder tegenstand te ontmoeten. Door de kracht van zijn eigen aanval verliest Eric nu het evenwicht en met wijdopen ogen van ontzetting ziet hij de afgrond onder zich . . . Vlug als een aal gooit hij zich opzij. Met een klap komt onze held op zijn rug terecht en het zwaard ontglipt hem, om, draaiend om zijn as, in de diepte te verdwijnen . . .
Omon laat een triomfantelijke lach horen en met het zwaard gereed voor de beslissende stoot springt hij op Eric toe . . .

In het levensgevaar waarin hij verkeert, handelt Eric in een flits en bijna instinctmatig. Zijn schild is nu zijn enige wapen en hij maakt er goed gebruik van. Op het moment dat Omon, reeds zeker van de overwinning, toe wil steken, richt Eric zich halverwege op en met al de kracht die in hem is, beukt hij de rand van zijn schild tegen de wapenhand van zijn tegenstander. Met een pijnlijke kreet wijkt Omon terzijde en ogenblikkelijk springt Eric overeind. Hij laat zijn schild van zijn arm glijden en met twee vrije handen tot zijn beschikking weert hij nu de aanstormende Omon af.
Achter Eric is de afgrond en met het vuur van de rechtvaardige stelt hij zich te weer tegen zijn misdadige neef . . .

Wanneer deze aan dit lijf-aan-lijf-gevecht met een snelle stoot een einde wil maken, grijpt Eric bliksemsnel de hand waarin zich het zwaard bevind. Langzaam, millimeter voor millimeter dringt Eric de gevaarlijke arm achteruit; de pols van zijn tegenstander is in zijn ijzeren greep en dan — met een woedend gekreun — moet Omon zijn wapen loslaten. Steeds verder dwingt Eric nu zijn tegenstander tot terugwijken en dan, met een snelle beenbeweging en zijn volle gewicht naar voren gooiend, slingert onze held zijn rivaal van zich af, waarna hij met een vlugge voetbeweging diens zwaard in de diepte laat verdwijnen.

Moeizaam krabbelt Omon overeind en Eric laat hem rustig begaan . . . Met een nijdig gebaar schudt ook de valse koning zijn schild af en komt met een van haat vertrokken gelaat op onze koning toe . . .
In de hitte van het gevecht vergeet Omon iedere voorzorgsmaatregel en met heimelijk voldoening stelt Eric vast, dat zijn tegenstander zich vlak aan de rand van de afgrond bevindt . . .
Met de grauw van een wild dier stort Omon zich op zijn neef en de twee aartsvijanden houden elkaar in een dodelijke omhelzing.
Langzaam, al zijn krachten inspannend, werkt Eric zijn vijand naar de rand van de afgrond. Omon weert zich als een bezetene daar hij nu het gevaar maar al te goed begrijpt. Hij wringt zich in allerlei bochten en eindelijk slaagt hij erin, zich aan de stalen greep van Erics harde vuisten te ontrukken. Doch hiermee bezegelt hij zijn eigen ondergang, want vóór hij in de gelegenheid is zich te herstellen doet een harde kaakslag hem wankelen. De grond brokkelt onder zijn voeten en wild met zijn armen zwaaiend stort de man, die zoveel leed over ontelbaren gebracht heeft, in de gapende afgrond.
Met opengesperde ogen van ontzetting staart Eric voor zich uit. Hij probeert het lot van Omon uit zijn gedachten te bannen, maar een misselijk gevoel bevangt hem en plotseling is het, als tolt de wereld in razende vaart om hem heen. De grond golft onder zijn voeten. Duizelig sluit Eric z'n ogen en niet in staat zich staande te houden, wankelt hij enkele onvaste stappen vooruit, terwijl het is alsof de bodem van de diepte vóór hem met razende snelheid op hem toestormt . . .

Hoe lang hij daar gelegen heeft weet Eric niet, maar als hij uit zijn verdoving ontwaakt, stelt hij vol afgrijzen vast, dat hij vlak op de rand van de afgrond ligt . . . Om hem heen liggen de stille herinneringen aan 't gevecht: de helm van Omon en diens schild. Met een huivering zet Eric de dachte aan zijn tegenstander van zich af. Onze held neemt het paard van Omon bij de teugel en keert langzaam naar de burcht terug.

Daar is de strijd inmiddels teneinde en zijn de krijgers van Langha en Eric bezig de overblijfselen van het gevecht op te ruimen.

De verknochte aanhangers van Erics dubbelganger, zij, die in misdadigheid niet voor hun leider onderdeden, zijn her en der gevlucht, terwijl een groot deel van het vroegere leger van Omon zich bij het legertje van de ware koning Eric heeft aangesloten.

Het weerzien tussen de twee vrienden Langha en Eric, is hartelijk en blij verrast stelt Eric vast dat zijn onbetaalbare makker gezorgd heeft, dat Winonah en Pum-Pum bij de begroeting aanwezig zijn.

Ontroerd drukt Eric de mannen, die hem in de grote nood trouw terzijde stonden: Langha, de oude Vikinghoofden, de edelman van de gedeeltelijk verwoeste burcht, de hand en nu heeft onze held eindelijk werkelijk het gevoel als een koning te staan tussen zijn getrouwen . . .

Nog diezelfde dag begeven Eric, Winonah en Pum-Pum zich op weg naar de voorvaderlijke burcht. Zijn krijgslieden staan reeds op hem te wachten. Nog éénmaal neemt hij afscheid van koning Langha en dan, toegejuicht door de Vikingen, gaat onze held Eric, koning der Noormannen, met zijn vrouw en kleine knecht aan het hoofd van zijn volgelingen op mars naar huis.